

ประกาศสภาวิชาชีพบัญชี

ที่ ๔๙/๒๕๕๙

เรื่อง มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ ๔ (ปรับปรุง ๒๕๕๙)

เรื่อง สัญญาประกันภัย

อาศัยอำนาจตามมาตรา ๗ (๓) และมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพบัญชี พ.ศ. ๒๕๔๗ ที่กำหนดให้สภาวิชาชีพบัญชีมีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดและปรับปรุงมาตรฐานการบัญชีเพื่อใช้เป็นมาตรฐานในการจัดทำบัญชีตามกฎหมายว่าด้วยการบัญชีและกฎหมายอื่น ทั้งนี้ มาตรฐานการบัญชีนั้น ต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการกำกับดูแลการประกอบวิชาชีพบัญชี และประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว จึงจะใช้บังคับได้

สภาวิชาชีพบัญชี โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการกำกับดูแลการประกอบวิชาชีพบัญชี ในการประชุมครั้งที่ ๔๔ (๒/๒๕๕๙) เมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๙ จึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๒ ให้ยกเลิกประกาศสภาวิชาชีพบัญชี ที่ ๓๗/๒๕๕๘ เรื่อง มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ ๔ (ปรับปรุง ๒๕๕๘) เรื่อง สัญญาประกันภัย

ข้อ ๓ ให้ใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ ๔ (ปรับปรุง ๒๕๕๙) เรื่อง สัญญาประกันภัย ตามที่กำหนดท้ายประกาศนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๑๒ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๙

ประสิทธิ์ เชื้อพานิช

นายกสภาวิชาชีพบัญชี

มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 4 (ปรับปรุง 2559)

เรื่อง

สัญญาประกันภัย

คำแถลงการณ์

มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นโดยมาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศ ฉบับที่ 4 เรื่อง สัญญาประกันภัย ซึ่งเป็นฉบับปรับปรุงของคณะกรรมการมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศที่สิ้นสุดในวันที่ 31 ธันวาคม 2558 (IFRS 4: Insurance Contracts (Bound Volume 2016 Consolidated without early application))

มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ มีการปรับปรุงจากฉบับปี 2558 โดยปรับปรุงการอ้างอิงมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่น

สารบัญ

	จากย่อหน้าที่
บทนำ	บทนำ 1
วัตถุประสงค์	1
ขอบเขต	2
อนุพันธ์ทางการเงินแฝง	7
การแยกองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน	10
การรับรู้รายการและการวัดมูลค่า	13
การยกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่น ๆ เป็นการชั่วคราว	13
การเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชี	21
สัญญาประกันภัยที่ได้มาจากการรวมธุรกิจหรือการโอนกลุ่มสัญญาประกันภัย	31
ลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ	34
การเปิดเผยข้อมูล	36
การอธิบายจำนวนเงินที่รับรู้ในงบการเงิน	36
ลักษณะและขอบเขตของความเสี่ยงที่เกิดจากสัญญาประกันภัย	38
วันที่ถือปฏิบัติ และการปฏิบัติในช่วงเปลี่ยนแปลง	40
การเปิดเผยข้อมูล	42
การกำหนดประเภทของสินทรัพย์ทางการเงินใหม่	45
ภาคผนวก	
ก คำนิยาม	
ข นิยามของสัญญาประกันภัย	

มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 4 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง **สัญญาประกันภัย** ประกอบด้วย ย่อหน้าที่ 1 ถึง 45 ภาคผนวก ก ถึง ข ทุกย่อหน้ามีความสำคัญเท่ากัน ย่อหน้าที่พิมพ์ด้วยตัวอักษรหนา ถือเป็นหลักการที่สำคัญ คำนิยามในภาคผนวก ก ที่ปรากฏเป็นครั้งแรกในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับนี้จะเป็นตัวอักษรเอน มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ต้องอ่านโดยคำนึงถึงข้อกำหนดของ **กรอบแนวคิดสำหรับการรายงานทางการเงิน (ปรับปรุง 2558)** ในกรณีที่ไม่ได้ให้แนวปฏิบัติในการเลือก และการใช้นโยบายการบัญชี ให้กิจการถือปฏิบัติตามข้อกำหนดของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง **นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีและข้อผิดพลาด (เมื่อมีการประกาศใช้)**

บทนำ

เหตุผลในการออกมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้

บทนำ 1 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้เป็นมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับแรกเกี่ยวกับสัญญาประกันภัย แนวปฏิบัติทางการบัญชีสำหรับสัญญาประกันภัยมีความหลากหลาย และมักแตกต่างจากแนวปฏิบัติในภาคธุรกิจอื่น ๆ มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มีวัตถุประสงค์คือ

- 1.1 เพื่อจำกัดการแก้ไขวิธีการทางบัญชีสำหรับสัญญาประกันภัย จนกว่าโครงการระยะที่สองของมาตรฐานการรายงานทางการเงินเกี่ยวกับสัญญาประกันภัยจะแล้วเสร็จ
- 1.2 เพื่อกำหนดให้กิจการใด ๆ ที่ออกสัญญาประกันภัย (ผู้รับประกันภัย) เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับสัญญาดังกล่าว

บทนำ 2 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้เป็นฐานสำหรับก้าวไปสู่โครงการระยะที่สองซึ่งคาดว่าจะดำเนินการให้เสร็จสิ้น เมื่อได้สำรวจแนวความคิดที่เกี่ยวข้องและปัญหาในทางปฏิบัติทั้งหมด

สาระสำคัญของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้

บทนำ 3 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ถือปฏิบัติกับสัญญาประกันภัยทั้งหมด (รวมถึงสัญญาประกันภัยต่อ) ที่กิจการเป็นผู้ออกและสัญญาประกันภัยต่อที่กิจการถือไว้ ยกเว้นสัญญาที่ถูกระบุให้ครอบคลุมโดยมาตรฐานการรายงานทางการเงินหรือมาตรฐานการบัญชีฉบับอื่น ๆ มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ไม่ถือปฏิบัติกับสินทรัพย์อื่น ๆ และหนี้สินอื่น ๆ ของผู้รับประกันภัย เช่น สินทรัพย์ทางการเงินและหนี้สินทางการเงินซึ่งอยู่ภายในขอบเขตของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง **การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้)** นอกจากนี้ มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ไม่ได้กล่าวถึงการบัญชีสำหรับผู้เอาประกันภัยแต่อย่างใด

- บทนำ 4 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ยกเว้นเป็นการชั่วคราว (กล่าวคือในโครงการระยะที่หนึ่ง) ให้ผู้รับประกันภัยไม่ต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดบางประการของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่น ๆ รวมทั้งข้อกำหนดตาม*กรอบแนวคิดสำหรับการรายงานทางการเงิน* (ปรับปรุง 2558) ในการเลือกใช้นโยบายการบัญชีสำหรับสัญญาประกันภัย อย่างไรก็ตาม มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มีข้อกำหนด ดังนี้
- 4.1 ห้ามตั้งประมาณการหนี้สินสำหรับค่าสินไหมทดแทนที่ยังไม่เกิดขึ้น ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงาน (เช่น สำรองค่าสินไหมทดแทนที่เกิดจากมหันตภัย และสำรองรักษาระดับค่าสินไหมทดแทน)
 - 4.2 ให้ทดสอบความเพียงพอของหนี้สินจากการประกันภัยที่รับรู้แล้ว และทดสอบการด้อยค่าของสินทรัพย์จากสัญญาประกันภัยต่อ
 - 4.3 ให้ผู้รับประกันภัยบันทึกหนี้สินจากสัญญาประกันภัยไว้ในงบแสดงฐานะการเงินของกิจการจนกว่าภาระหนี้สินจากสัญญาประกันภัยนั้นจะหมดลง หรือยกเลิก หรือสิ้นผลบังคับ และให้แสดงหนี้สินจากสัญญาประกันภัยโดยไม่มีการหักลบกับสินทรัพย์จากสัญญาประกันภัยต่อที่เกี่ยวข้อง
- บทนำ 5 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้อุญาตให้ผู้รับประกันภัยเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีสำหรับสัญญาประกันภัย ก็ต่อเมื่อผลของการเปลี่ยนแปลงนั้นทำให้งบการเงินของกิจการแสดงข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจของผู้ใช้การเงินมากขึ้นโดยไม่ทำให้ความน่าเชื่อถือลดลง หรือทำให้มีความน่าเชื่อถือมากขึ้นโดยไม่ทำให้ความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจของผู้ใช้การเงินลดลง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้รับประกันภัยไม่สามารถเริ่มนำวิธีปฏิบัติดังต่อไปนี้มาใช้ ถึงแม้ว่ากิจการอาจยังใช้นโยบายการบัญชีที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเหล่านี้ต่อไป
- 5.1 การวัดมูลค่าหนี้สินจากการประกันภัยโดยใช้หลักการไม่คิดลด
 - 5.2 การวัดมูลค่าสิทธิตามสัญญาที่จะได้รับค่าธรรมเนียมการจัดการลงทุนในอนาคต ด้วยมูลค่าที่สูงกว่ามูลค่ายุติธรรมของค่าธรรมเนียมดังกล่าว โดยเปรียบเทียบกับค่าธรรมเนียมในปัจจุบันซึ่งเรียกเก็บโดยผู้ให้บริการในตลาดรายอื่น ๆ ซึ่งให้บริการที่คล้ายคลึงกัน
 - 5.3 การใช้นโยบายการบัญชีที่แตกต่างกันสำหรับหนี้สินจากสัญญาประกันภัยของบริษัทย่อย
- บทนำ 6 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้อุญาตให้เริ่มใช้นโยบายการบัญชีในการวัดมูลค่าของหนี้สินจากสัญญาประกันภัยที่กำหนดในแต่ละรอบระยะเวลาบัญชีอย่างสม่ำเสมอ ให้สะท้อนอัตราดอกเบี้ยในตลาดปัจจุบัน (และกิจการสามารถเลือกใช้การประมาณการ และข้อสมมติอื่น ๆ ที่เป็นปัจจุบันด้วยได้) หากไม่มีการอนุญาตเช่นนี้ไว้ ผู้รับประกันภัยจะต้องนำเรื่องการเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีไปถือปฏิบัติสำหรับหนี้สินทุกรายการที่คล้ายคลึงกัน โดยสม่ำเสมอ

- บทนำ 7 ผู้รับประกันภัยไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีสำหรับสัญญาประกันภัย เพื่อจัดการความระมัดระวังที่มากเกินไปจนเกินไป อย่างไรก็ตาม หากผู้รับประกันภัยได้วัดมูลค่าจากสัญญาประกันภัยด้วยความระมัดระวังที่เพียงพอแล้ว ผู้รับประกันภัยไม่ควรเพิ่มความระมัดระวังขึ้นไปอีก
- บทนำ 8 มีข้อสมมติที่โต้แย้งว่างบการเงินของผู้รับประกันภัยจะเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจของผู้ใช้การเงินและนำเชื่อถือน้อยลง หากผู้รับประกันภัยนำนโยบายการบัญชีที่สะท้อนกำไรขั้นต้นจากการลงทุนที่จะได้รับในอนาคตมาใช้ในการวัดมูลค่าสัญญาประกันภัย
- บทนำ 9 เมื่อผู้รับประกันภัยเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีสำหรับหนี้สินจากสัญญาประกันภัย ผู้รับประกันภัยอาจกำหนดประเภทของสินทรัพย์ทางการเงินใหม่บางส่วนหรือทั้งหมดไปเป็นประเภท “สินทรัพย์ทางการเงินที่แสดงด้วยมูลค่ายุติธรรมผ่านกำไรหรือขาดทุน”
- บทนำ 10 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้
- 10.1 ให้ความชัดเจนว่าผู้รับประกันภัยไม่จำเป็นต้องแยกบันทึกบัญชีอนุพันธ์ทางการเงินแฝงด้วยมูลค่ายุติธรรม หากอนุพันธ์ทางการเงินแฝงนั้นเป็นไปตามคำนิยามของสัญญาประกันภัย
 - 10.2 ให้ผู้รับประกันภัยต้องแยกองค์ประกอบส่วนที่เป็นการรับฝากเงินในสัญญาประกันภัยบางประเภท เพื่อหลีกเลี่ยงการไม่บันทึกรายการสินทรัพย์และหนี้สินในงบแสดงฐานะการเงินของผู้รับประกันภัย
 - 10.3 ให้ความชัดเจนของแนวปฏิบัติที่เรียกว่า “การบัญชีเงา”
 - 10.4 อนุญาตให้แสดงรายการในงบการเงินเพิ่มเติมสำหรับสัญญาประกันภัยที่ได้มาจากการรวมธุรกิจหรือจากการรับโอนกลุ่มสัญญาประกันภัย
 - 10.5 กล่าวถึงในเบื้องต้นเกี่ยวกับลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจที่มีอยู่ในสัญญาประกันภัยหรือเครื่องมือทางการเงิน
- บทนำ 11 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ให้เปิดเผยข้อมูลเพื่อช่วยให้ผู้ใช้การเงินเข้าใจถึง
- 11.1 จำนวนเงินที่เกิดจากสัญญาประกันภัยในงบการเงินของผู้รับประกันภัย
 - 11.2 ลักษณะและขนาดของความเสี่ยงที่เกิดจากสัญญาประกันภัย
- บทนำ 12 (บทนำนี้ไม่ใช่)
- บทนำ 13 (บทนำนี้ไม่ใช่)

มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 4 (ปรับปรุง 2559)

เรื่อง สัญญาประกันภัย

วัตถุประสงค์

- 1 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดรายงานทางการเงินสำหรับสัญญาประกันภัยที่ออกโดยกิจการใด ๆ (มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้จะใช้คำว่า “ผู้รับประกันภัย”) จนกว่าโครงการในระยะที่สองของมาตรฐานการรายงานทางการเงินเกี่ยวกับสัญญาประกันภัยจะแล้วเสร็จ มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ต้องการ
 - 1.1 จำกัดการแก้ไขวิธีการบัญชีของผู้รับประกันภัยสำหรับสัญญาประกันภัย
 - 1.2 เปิดเผยข้อมูลซึ่งระบุและอธิบายถึงจำนวนเงินที่เกิดจากสัญญาประกันภัยในงบการเงินของผู้รับประกันภัย และช่วยให้ผู้ใช้งบการเงินเข้าใจถึงจำนวนเงิน จังหวะเวลา และความไม่แน่นอนของกระแสเงินสดในอนาคตจากสัญญาประกันภัย

ขอบเขต

- 2 กิจการต้องนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติกับ
 - 2.1 สัญญาประกันภัย (รวมถึงสัญญาประกันภัยต่อ) ที่กิจการเป็นผู้ออก และสัญญาประกันภัยต่อที่กิจการถือไว้
 - 2.2 เครื่องมือทางการเงินที่กิจการออกซึ่งมีลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ (ดูย่อหน้าที่ 35) มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลสำหรับเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) กำหนดให้เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับเครื่องมือทางการเงิน รวมถึงเครื่องมือทางการเงินที่มีลักษณะดังกล่าวด้วย
- 3 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ไม่ได้กล่าวถึงวิธีการบัญชีในเรื่องอื่น ๆ ของผู้รับประกันภัย เช่น การบัญชีสำหรับสินทรัพย์ทางการเงินที่ถือโดยผู้รับประกันภัยและหนี้สินทางการเงินที่ออกโดยผู้รับประกันภัย (ดูมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 32 เรื่อง การแสดงรายการสำหรับเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลสำหรับเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้)) ยกเว้นข้อกำหนดเกี่ยวกับการปฏิบัติในช่วงเปลี่ยนแปลงในย่อหน้าที่ 45
- 4 กิจการต้องไม่นำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติกับ
 - 4.1 การรับประกันสินค้าโดยตรง โดยผู้ผลิต ตัวแทนจำหน่าย หรือผู้ค้าปลีก (ดูมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 18 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง รายได้ (เมื่อมีการประกาศใช้) และมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 37 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง ประมาณการหนี้สิน หนี้สินที่อาจเกิดขึ้น และสินทรัพย์ที่อาจเกิดขึ้น (เมื่อมีการประกาศใช้))

- 4.2 ลินทรัพย์และหนี้สินของนายจ้างภายใต้โครงการผลประโยชน์ของพนักงาน (คู่มือมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง ผลประโยชน์ของพนักงาน (เมื่อมีการประกาศใช้) และมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 2 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง การจ่ายโดยให้หุ้นเป็นเกณฑ์ (เมื่อมีการประกาศใช้)) และภาวะผูกพันเกี่ยวกับผลประโยชน์เมื่อเกษียณอายุที่รายงานโดยโครงการผลประโยชน์เมื่อเกษียณอายุ (คู่มือมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 26 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง การบัญชีและการรายงานโครงการผลประโยชน์เมื่อออกจากงาน (เมื่อมีการประกาศใช้))
- 4.3 สิทธิตามสัญญาหรือภาวะผูกพันตามสัญญาซึ่งอาจเกิดขึ้นจากการใช้ประโยชน์หรือสิทธิที่จะใช้ประโยชน์ในอนาคตของรายการที่ไม่ใช่รายการทางการเงิน (เช่น ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตบางอย่าง ค่าสิทธิ การจ่ายค่าเช่าที่อาจเกิดขึ้น และรายการที่คล้ายคลึงกัน) เช่นเดียวกับ การประกันมูลค่าคงเหลือของผู้เช่าที่แฝงอยู่ในสัญญาเช่าการเงิน (คู่มือมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 17 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง สัญญาเช่า (เมื่อมีการประกาศใช้) มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 18 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง รายได้ (เมื่อมีการประกาศใช้) และมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 38 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง ลินทรัพย์ไม่มีตัวตน (เมื่อมีการประกาศใช้))
- 4.4 สัญญาค้ำประกันทางการเงิน เว้นแต่ผู้ออกได้แสดงอย่างเปิดเผยชัดเจนมาก่อนว่าผู้ออกถือว่าสัญญาดังกล่าวเป็นสัญญาประกันภัย และได้ใช้วิธีการบัญชีซึ่งใช้ปฏิบัติกับสัญญาประกันภัย ในกรณีดังกล่าว ผู้ออกอาจเลือกถือปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 32 เรื่อง การแสดงรายการสำหรับเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลสำหรับเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) และมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) หรือเลือกถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้สำหรับรายการที่เกิดจากสัญญาค้ำประกันทางการเงิน ผู้ออกอาจเลือกปฏิบัติเป็นรายสัญญาได้ แต่เมื่อเลือกวิธีการบัญชีใดสำหรับแต่ละสัญญาแล้ว ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้
- 4.5 เจ้าหนี้หรือลูกหนี้สำหรับสิ่งตอบแทนที่อาจเกิดขึ้นในการรวมธุรกิจ (คู่มือมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 3 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง การรวมธุรกิจ (เมื่อมีการประกาศใช้))
- 4.6 สัญญาประกันภัยตรงที่กิจการถือไว้ (กล่าวคือ สัญญาประกันภัยตรงซึ่งกิจการเป็นผู้เอาประกันภัย) อย่างไรก็ตาม ผู้เอาประกันภัยต้องนำมาตราฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติกับสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้
- 5 เพื่อความสะดวกในการอ้างอิง มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้เรียกกิจการใด ๆ ที่ออกสัญญาประกันภัยว่า ผู้รับประกันภัย ไม่ว่าผู้ออกสัญญานั้นจะเป็นผู้รับประกันภัยตามกฎหมายหรือตามที่หน่วยงานกำกับดูแลกำหนดไว้หรือไม่ก็ตาม

- 6 สัญญาประกันภัยต่อเป็นสัญญาประกันภัยชนิดหนึ่ง ดังนั้น การอ้างอิงถึงสัญญาประกันภัยทั้งหมดในมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ ให้รวมถึงสัญญาประกันภัยต่อด้วย

อนุพันธ์ทางการเงินแฝง

- 7 มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) กำหนดให้กิจการแยกอนุพันธ์ทางการเงินแฝงบางอย่างออกจากสัญญาหลัก โดยวัดมูลค่าอนุพันธ์ทางการเงินแฝงนั้นด้วยมูลค่ายุติธรรมและรับรู้การเปลี่ยนแปลงมูลค่ายุติธรรมในกำไรหรือขาดทุน มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับดังกล่าวถือปฏิบัติกับอนุพันธ์ทางการเงินแฝงในสัญญาประกันภัยด้วย เว้นแต่อนุพันธ์ทางการเงินแฝงนั้นเป็นสัญญาประกันภัย
- 8 ผู้รับ ประกันภัยไม่จำเป็นต้องแยกและวัดมูลค่าด้วยมูลค่ายุติธรรมสำหรับสิทธิของผู้เอาประกันภัยในการเลือกที่จะเวนคืนสัญญาประกันภัยเพื่อจำนวนเงินคงที่ (หรือขึ้นอยู่กับจำนวนเงินคงที่และอัตราดอกเบี้ย) ถึงแม้ว่าราคาที่ใช้สิทธิจะแตกต่างจากมูลค่าตามบัญชีของหนี้สินจากสัญญาประกันภัยหลัก ทั้งนี้เป็นข้อยกเว้นซึ่งไม่ต้องปฏิบัติตามที่ได้กำหนดไว้ในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) อย่างไรก็ตาม ผู้รับ ประกันภัยต้องถือปฏิบัติตามข้อกำหนดของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับดังกล่าวสำหรับสิทธิเลือกขายหรือสิทธิเลือกเวนคืนเป็นเงินสดที่แฝงอยู่ในสัญญาประกันภัยหากมูลค่าเวนคืนผันแปรตามการเปลี่ยนแปลงในตัวแปรทางการเงิน (เช่น ราคาหรือดัชนีตราสารทุน หรือ ราคาหรือดัชนีโภคภัณฑ์) หรือตัวแปรที่ไม่ใช่ตัวแปรทางการเงินซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับคู่สัญญาประกันภัย นอกจากนี้ ข้อกำหนดดังกล่าวยังให้ถือปฏิบัติในกรณีที่ความสามารถของผู้เอาประกันภัยที่จะใช้สิทธิเลือกขายหรือสิทธิเลือกเวนคืนเป็นเงินสดขึ้นอยู่กับเปลี่ยนแปลงในตัวแปรดังกล่าว (เช่น สิทธิเลือกขายซึ่งจะสามารถใช้สิทธิได้หากดัชนีตลาดหลักทรัพย์ขึ้นไปถึงระดับที่ระบุไว้)
- 9 ย่อหน้าที่ 8 ให้ถือปฏิบัติโดยเท่าเทียมกันกับสิทธิเลือกที่จะเวนคืนเครื่องมือทางการเงินซึ่งมีลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ

การแยกองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน

- 10 สัญญาประกันภัยบางสัญญามีทั้งองค์ประกอบที่เป็นการประกันภัยและองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน ในบางกรณีผู้รับประกันภัยถูกกำหนดหรือได้รับอนุญาตให้แยกองค์ประกอบเหล่านั้นออกจากกัน
- 10.1 ต้องแยกองค์ประกอบ หากเป็นไปตามเงื่อนไขทั้งสองข้อต่อไปนี้
- 10.1.1 ผู้รับประกันภัยสามารถวัดมูลค่าองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน (รวมถึงสิทธิเลือกเวนคืนแฝงใดๆ) แยกต่างหากได้ (กล่าวคือ สามารถวัดมูลค่าได้โดยไม่ต้องพิจารณาถึงองค์ประกอบที่เป็นการประกันภัย)

- 10.1.2 นโยบายการบัญชีของผู้รับประกันภัยไม่ได้กำหนดให้รับรู้ภาระผูกพันและสิทธิทั้งหมดที่เกิดจากองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน
- 10.2 อนุญาตแต่ไม่ได้กำหนดให้ต้องแยกองค์ประกอบ หากผู้รับประกันภัยสามารถวัดมูลค่าองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงินแยกต่างหากได้ตามข้อ 10.1.1 แต่่นโยบายการบัญชีของผู้รับประกันภัยกำหนดให้รับรู้ภาระผูกพันและสิทธิทั้งหมดที่เกิดจากองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน โดยไม่ต้องพิจารณาถึงหลักเกณฑ์ที่ใช้วัดมูลค่าสิทธิและภาระผูกพันเหล่านั้น
- 10.3 ห้ามแยกองค์ประกอบ หากผู้รับประกันภัยไม่สามารถวัดมูลค่าองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงินแยกต่างหากได้ตามข้อ 10.1.1
- 11 ตัวอย่างกรณีที่นโยบายการบัญชีของผู้รับประกันภัยไม่ได้กำหนดให้รับรู้ภาระผูกพันทั้งหมดที่เกิดจากองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน ตัวอย่างเช่น ผู้เอาประกันภัยต่อรับค่าสินไหมทดแทนจากผู้รับประกันภัยต่อ แต่สัญญากำหนดให้ผู้เอาประกันภัยต่อต้องจ่ายคืนค่าสินไหมทดแทนนั้นในอนาคต ภาระผูกพันดังกล่าวเกิดจากองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน หากนโยบายการบัญชีของผู้เอาประกันภัยต่ออนุญาตให้รับรู้ค่าสินไหมทดแทนรับจากผู้รับประกันต่อเป็นรายได้โดยไม่รับรู้ภาระผูกพันในการจ่ายเงินจำนวนดังกล่าว ผู้เอาประกันภัยต่อต้องแยกองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน
- 12 ในการแยกองค์ประกอบของสัญญา ผู้รับประกันภัยต้อง
- 12.1 นำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติกับองค์ประกอบที่เป็นการประกันภัย
- 12.2 นำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) มาถือปฏิบัติกับองค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน

การรับรู้รายการและการวัดมูลค่า

การยกเว้นการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่น ๆ เป็นการชั่วคราว

- 13 ย่อหน้าที่ 10 ถึง 12 ของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง *นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีและข้อผิดพลาด* (เมื่อมีการประกาศใช้) กำหนดเกณฑ์สำหรับกิจการเพื่อใช้ในการกำหนดนโยบายการบัญชี หากไม่มีมาตรฐานการรายงานทางการเงิน กำหนดให้ถือปฏิบัติเป็นการเฉพาะกับรายการนั้น อย่างไรก็ตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ยกเว้นให้ผู้รับประกันภัยไม่ต้องนำเกณฑ์เหล่านั้นมาถือปฏิบัติกับนโยบายการบัญชีสำหรับ
- 13.1 สัญญาประกันภัยที่ผู้รับประกันภัยเป็นผู้ออก (รวมทั้งต้นทุนในการได้มาที่เกี่ยวข้องและสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่เกี่ยวข้อง เช่น รายการตามที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 31 และ 32) และ
- 13.2 สัญญาประกันภัยต่อที่ผู้รับประกันภัยถือไว้

- 14 อย่างไรก็ตาม มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ไม่ได้ยกเว้นผู้รับประกันภัยจากบางหลักเกณฑ์ ในย่อหน้าที่ 10 ถึง 12 ของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีและข้อผิดพลาด (เมื่อมีการประกาศใช้) กล่าวคือ ผู้รับประกันภัย
- 14.1 ต้องไม่รับรู้หนี้สินจากประมาณการหนี้สินใด ๆ สำหรับค่าสินไหมทดแทนในอนาคต ที่อาจเกิดขึ้น หากค่าสินไหมทดแทนภายใต้สัญญาประกันภัยเหล่านั้นไม่มีอยู่จริง ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงาน (เช่น สำรองค่าสินไหมทดแทนที่เกิดจากมหันตภัย และสำรองรักษาระดับค่าสินไหมทดแทน)
 - 14.2 ต้องทำการทดสอบความเพียงพอของหนี้สิน ตามที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 15 ถึง 19
 - 14.3 ต้องตัดรายการหนี้สินจากสัญญาประกันภัย (หรือบางส่วนของหนี้สินจากสัญญาประกันภัย) ออกจากงบแสดงฐานะการเงินต่อเมื่อหนี้สินจากสัญญาประกันภัยนั้นหมดไป กล่าวคือ เมื่อภาระผูกพันตามสัญญานั้นหมดลง หรือถูกยกเลิก หรือสิ้นผลบังคับ
 - 14.4 ต้องไม่หักกลับ
 - 14.4.1 สินทรัพย์จากสัญญาประกันภัยต่อ กับ หนี้สินจากสัญญาประกันภัยที่เกี่ยวข้อง หรือ
 - 14.4.2 รายได้หรือค่าใช้จ่ายจากสัญญาประกันภัยต่อ กับ ค่าใช้จ่ายหรือรายได้จากสัญญาประกันภัยที่เกี่ยวข้อง
 - 14.5 ต้องพิจารณาว่าสินทรัพย์จากสัญญาประกันภัยต่อการก่อการด้อยค่าหรือไม่ (ดูย่อหน้าที่ 20)

การทดสอบความเพียงพอของหนี้สิน

- 15 ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงาน ผู้รับประกันภัยต้องประเมินหนี้สินจากสัญญาประกันภัย ที่รับรู้ไว้ในงบการเงินว่าเพียงพอหรือไม่ โดยใช้ประมาณการปัจจุบันของกระแสเงินสดในอนาคตที่เกิดจากสัญญาประกันภัย หากการประเมินนั้นแสดงให้เห็นว่ามูลค่าตามบัญชีของหนี้สินจากสัญญาประกันภัย (หักด้วยต้นทุนในการได้มารอกการตัดบัญชีที่เกี่ยวข้อง และสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่เกี่ยวข้อง เช่น รายการที่กล่าวไว้ในย่อหน้าที่ 31 และ 32) ไม่เพียงพอเมื่อเทียบกับการประมาณการกระแสเงินสดในอนาคต ให้รับรู้ส่วนที่ไม่เพียงพอทั้งหมดในกำไรหรือขาดทุน
- 16 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ไม่มีข้อกำหนดให้ปฏิบัติเพิ่มเติมอีก หากผู้รับประกันภัย ได้ใช้การทดสอบความเพียงพอของหนี้สินซึ่งเป็นไปตามข้อกำหนดขั้นต่ำดังต่อไปนี้แล้ว
- 16.1 การทดสอบได้พิจารณาประมาณการปัจจุบันของกระแสเงินสดที่เกิดจากสัญญาทั้งหมด รวมทั้งกระแสเงินสดที่เกิดจากรายการที่เกี่ยวข้อง เช่น ต้นทุนในการจัดการค่าสินไหมทดแทน และกระแสเงินสดที่เกิดจากการใช้สิทธิเลือกแฝงและการประกันผลประโยชน์
 - 16.2 หากการทดสอบแสดงให้เห็นว่าหนี้สินบันทึกไม่เพียงพอ ส่วนที่ไม่เพียงพอทั้งหมด ต้องรับรู้ในกำไรหรือขาดทุน

- 17 หากนโยบายการบัญชีของผู้รับประกันภัยไม่ได้กำหนดให้ทำการทดสอบความเพียงพอของหนี้สินตามข้อกำหนดขั้นต่ำในย่อหน้าที่ 16 ผู้รับประกันภัยต้อง
- 17.1 พิจารณามูลค่าตามบัญชีของหนี้สินจากสัญญาประกันภัยที่เกี่ยวข้อง¹ หักด้วยมูลค่าตามบัญชีของ
- 17.1.1 ต้นทุนในการได้มารอการตัดบัญชีที่เกี่ยวข้องใดๆ และ
- 17.1.2 สินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่เกี่ยวข้องใดๆ เช่น สินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่ได้มาจากการรวมธุรกิจหรือ การโอนกลุ่มสัญญาประกันภัย (ดูย่อหน้าที่ 31 และ 32) แต่ไม่รวมถึงสินทรัพย์จากการประกันภัยต่อที่เกี่ยวข้องเนื่องจากผู้รับประกันภัยได้แยกบันทึกการดังกล่าวต่างหากแล้ว (ดูย่อหน้าที่ 20)
- 17.2 พิจารณาว่าจำนวนตามวิธีการในข้อ 17.1 น้อยกว่ามูลค่าของหนี้สินจากสัญญาประกันภัยที่เกี่ยวข้องหากพิจารณาภายใต้ขอบเขตของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 37 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง ประเมินการหนี้สิน หนี้สินที่อาจเกิดขึ้น และสินทรัพย์ที่อาจเกิดขึ้น (เมื่อมีการประกาศใช้) หรือไม่ หากน้อยกว่า ผู้รับประกันภัยต้องรับรู้ส่วนต่างทั้งหมดในกำไรหรือขาดทุน และปรับลดมูลค่าต้นทุนในการได้มารอการตัดบัญชีที่เกี่ยวข้องหรือสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่เกี่ยวข้อง หรือปรับเพิ่มมูลค่าหนี้สินจากสัญญาประกันภัยที่เกี่ยวข้อง
- 18 หากการทดสอบความเพียงพอของหนี้สินของผู้รับประกันภัยเป็นไปตามข้อกำหนดขั้นต่ำในย่อหน้าที่ 16 ให้ทำการทดสอบความเพียงพอของหนี้สินโดยพิจารณาหนี้สินของทุกสัญญาประกันภัยรวมกัน หากการทดสอบความเพียงพอของหนี้สินไม่เป็นไปตามข้อกำหนดขั้นต่ำให้เปรียบเทียบกับหนี้สินซึ่งคำนวณตามวิธีการที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 17 แบ่งตามกลุ่มสัญญา โดยกำหนดให้สัญญาที่มีความเสี่ยงโดยทั่วไปคล้ายคลึงกันและสามารถบริหารจัดการร่วมกันได้ให้อยู่ในกลุ่มสัญญาเดียวกัน
- 19 มูลค่าที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 17.2 (กล่าวคือ มูลค่าของหนี้สินจากสัญญาประกันภัยที่เกี่ยวข้องซึ่งใช้ตามเกณฑ์ของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 37 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง ประเมินการหนี้สิน หนี้สินที่อาจเกิดขึ้น และสินทรัพย์ที่อาจเกิดขึ้น (เมื่อมีการประกาศใช้)) ต้องสะท้อนกำไรขั้นต้นจากการลงทุนที่จะได้รับในอนาคต (ดูย่อหน้าที่ 27 ถึง 29) เฉพาะกรณีที่มูลค่าของหนี้สินตามสัญญาประกันภัยที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 17.1 ได้สะท้อนถึงกำไรขั้นต้นเหล่านั้นด้วย

¹ หนี้สินจากสัญญาประกันภัยที่เกี่ยวข้องคือ หนี้สินจากสัญญาประกันภัย (รวมถึงต้นทุนในการได้มารอการตัดบัญชีที่เกี่ยวข้อง และสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่เกี่ยวข้อง) ซึ่งนโยบายการบัญชีของผู้รับประกันภัยไม่ได้กำหนดให้ทำการทดสอบความเพียงพอของหนี้สินที่เป็นไปตามข้อกำหนดขั้นต่ำในย่อหน้าที่ 16

การด้อยค่าของสินทรัพย์จากการประกันภัยต่อ

- 20 หากสินทรัพย์จากการประกันภัยต่อของผู้เอาประกันภัยต่อเกิดการด้อยค่า ผู้เอาประกันภัยต่อต้องปรับลดมูลค่าตามบัญชีลงตามจำนวนที่เกิดการด้อยค่า และรับรู้ขาดทุนจากการด้อยค่าในกำไรหรือขาดทุน สินทรัพย์จากการประกันภัยต่อเกิดการด้อยค่าเมื่อ
- 20.1 มีหลักฐานปรากฏอย่างชัดเจนอันเป็นผลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังการรับรู้สินทรัพย์จากการประกันภัยต่อเมื่อเริ่มแรก ทำให้ผู้เอาประกันภัยต่ออาจจะไม่ได้รับจำนวนเงินทั้งหมดตามเงื่อนไขของสัญญา และ
- 20.2 ผลกระทบต่อจำนวนเงินจากเหตุการณ์ที่ผู้เอาประกันภัยต่อจะได้รับจากผู้รับประกันภัยต่อ สามารถวัดมูลค่าได้อย่างน่าเชื่อถือ

การเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชี

- 21 ข้อความตามย่อหน้าที่ 22 ถึง 30 ให้นำมาถือปฏิบัติสำหรับการเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีของผู้รับประกันภัย
- 22 ผู้รับประกันภัยอาจเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีสำหรับสัญญาประกันภัยได้ก็ต่อเมื่อการเปลี่ยนแปลงนั้นทำให้งบการเงินเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจของผู้ใช้งบการเงินมากขึ้นและไม่ทำให้ความน่าเชื่อถือลดลง หรือทำให้ความน่าเชื่อถือมากขึ้นและไม่ทำให้ความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจลดลง ผู้รับประกันภัยต้องพิจารณาความเกี่ยวข้องต่อการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจและความน่าเชื่อถือได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีและข้อผิดพลาด (เมื่อมีการประกาศใช้)
- 23 เพื่อสนับสนุนการเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีสำหรับสัญญาประกันภัย ผู้รับประกันภัยต้องแสดงให้เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงนั้นทำให้งบการเงินเป็นไปตามเกณฑ์ในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีและข้อผิดพลาด (เมื่อมีการประกาศใช้) มากขึ้น แต่การเปลี่ยนแปลงไม่จำเป็นต้องเป็นไปตามเกณฑ์เหล่านั้นทั้งหมด โดยเฉพาะประเด็นดังต่อไปนี้
- 23.1 อัตราดอกเบี้ยในตลาดปัจจุบัน (ย่อหน้าที่ 24)
- 23.2 การถือปฏิบัติตามแนวปฏิบัติที่ใช้อยู่ต่อไป (ย่อหน้าที่ 25)
- 23.3 ความระมัดระวัง (ย่อหน้าที่ 26)
- 23.4 กำไรขั้นต้นจากการลงทุนที่จะได้รับในอนาคต (ย่อหน้าที่ 27 ถึง 29) และ
- 23.5 การบัญชีเงา (ย่อหน้าที่ 30)

อัตราดอกเบี้ยในตลาดปัจจุบัน

- 24 ผู้รับประกันภัยได้รับอนุญาตแต่ไม่ได้ถูกกำหนดให้ต้องเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีเพื่อที่จะวัดมูลค่าหนี้สินจากสัญญาประกันภัย² ให้สะท้อนถึงอัตราดอกเบี้ยในตลาดปัจจุบัน และรับรู้การเปลี่ยนแปลงในหนี้สินเหล่านั้นในกำไรหรือขาดทุน ในขณะเดียวกัน ผู้รับประกันภัยอาจเริ่มนำนโยบายการบัญชีที่กำหนดให้ใช้การประมาณการโดยใช้ข้อมูลและข้อสมมติอื่น ๆ ที่เป็นปัจจุบันเพื่อวัดมูลค่าหนี้สิน ในย่อหน้านี้ออนุญาตให้ผู้รับประกันภัยสามารถเลือกที่จะเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีสำหรับหนี้สินจากสัญญาประกันภัยได้ โดยไม่ต้องใช้นโยบายการบัญชีดังกล่าวโดยสม่ำเสมอกับหนี้สินอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ซึ่งเป็นการยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดไว้ในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีและข้อผิดพลาด (เมื่อมีการประกาศใช้) หากผู้รับประกันภัยเลือกที่จะเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีตามย่อหน้านี้ ผู้รับประกันภัยต้องใช้อัตราดอกเบี้ยในตลาดปัจจุบัน (รวมทั้งใช้การประมาณการ และข้อสมมติอื่น ๆ ที่เป็นปัจจุบัน (ถ้ามี)) อย่างสม่ำเสมอต่อไปในทุกงวดบัญชีในการวัดมูลค่าหนี้สินเหล่านั้นทั้งหมดจนกว่าภาระหนี้สินนั้นจะหมดไป

การถือปฏิบัติตามแนวปฏิบัติที่ใช้อยู่ต่อไป

- 25 ผู้รับประกันภัยอาจยังคงใช้แนวปฏิบัติเหล่านี้ต่อไปได้ แต่การเริ่มนำแนวปฏิบัติเหล่านี้เข้ามาใช้นั้นถือว่าไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดของย่อหน้าที่ 22
- 25.1 การวัดมูลค่าหนี้สินจากสัญญาประกันภัยโดยใช้หลักการไม่คิดลด
 - 25.2 การวัดมูลค่าสิทธิตามสัญญาที่จะได้รับค่าธรรมเนียมการจัดการลงทุนในอนาคตด้วยมูลค่าที่สูงกว่ามูลค่ายุติธรรมของค่าธรรมเนียมดังกล่าว โดยเปรียบเทียบกับค่าธรรมเนียมในปัจจุบันซึ่งเรียกเก็บโดยผู้ให้บริการในตลาดรายอื่น ๆ ซึ่งให้บริการที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งเป็นไปได้ว่ามูลค่ายุติธรรมเมื่อเริ่มแรกของสิทธิตามสัญญาเหล่านั้นจะเท่ากับต้นทุนในการเริ่มต้นที่จ่ายไป เว้นแต่ค่าธรรมเนียมการจัดการลงทุนในอนาคตและต้นทุนที่เกี่ยวข้องนั้นจะแตกต่างไปจากค่าธรรมเนียมและต้นทุนของตลาดที่เปรียบเทียบกันได้เป็นอย่างมาก
 - 25.3 การใช้นโยบายการบัญชีที่แตกต่างกันสำหรับสัญญาประกันภัย (รวมทั้งต้นทุนในการได้มาของการตัดบัญชีที่เกี่ยวข้อง และสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่เกี่ยวข้อง (ถ้ามี)) ของบริษัทย่อย ยกเว้นตามที่อนุญาตโดยย่อหน้าที่ 24 หากนโยบายการบัญชีเหล่านั้นมีความแตกต่างกัน ผู้รับประกันภัยอาจเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีได้หากการเปลี่ยนแปลงนั้นไม่ทำให้นโยบายการบัญชีมีความหลากหลายมากกว่าเดิม และการเปลี่ยนแปลงนั้นเป็นไปตามข้อกำหนดอื่น ๆ ในมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ด้วย

² ในย่อหน้านี้ หนี้สินจากสัญญาประกันภัย ได้รวมถึงต้นทุนในการได้มาของการตัดบัญชีที่เกี่ยวข้อง และสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะกล่าวไว้ในย่อหน้าที่ 31 และ 32

ความระมัดระวัง

- 26 ผู้รับประกันภัยไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีสำหรับสัญญาประกันภัยเพื่อขจัดความระมัดระวังที่มากเกินไป อย่างไรก็ตามหากผู้รับประกันภัยได้วัดมูลค่าหนี้สินจากสัญญาประกันภัยด้วยความระมัดระวังที่เพียงพออยู่แล้ว ผู้รับประกันภัยไม่ควรเพิ่มความระมัดระวังขึ้นไปอีก

กำไรขั้นต้นจากการลงทุนที่จะได้รับในอนาคต

- 27 ผู้รับประกันภัยไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีสำหรับสัญญาประกันภัยเพื่อขจัดกำไรขั้นต้นจากการลงทุนที่จะได้รับในอนาคต อย่างไรก็ตามมีข้อสมมุติที่โต้แย้งว่างบการเงินของผู้รับประกันภัยอาจเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจของผู้ใช้งบการเงินและน่าเชื่อถือน้อยลงหากผู้รับประกันภัยนำนโยบายการบัญชีที่สะท้อนกำไรขั้นต้นจากการลงทุนที่จะได้รับในอนาคตเข้ามาใช้ในการวัดมูลค่าสัญญาประกันภัย เว้นแต่กำไรขั้นต้นเหล่านั้นกระทบต่อการชำระหนี้สินตามสัญญาประกันภัย ตัวอย่างของนโยบายการบัญชีที่สะท้อนถึงกำไรขั้นต้นเหล่านั้น ได้แก่

27.1 ใช้อัตราคิดลดที่สะท้อนถึงประมาณการผลตอบแทนจากสินทรัพย์ของผู้รับประกันภัย หรือ

27.2 ประมาณการจำนวนผลตอบแทนจากสินทรัพย์โดยใช้อัตราผลตอบแทนโดยประมาณ และคิดลดจำนวนผลตอบแทนนั้นด้วยอัตราคิดลดอีกอัตราหนึ่ง และนำผลที่ได้ไปรวมในการวัดมูลค่าของหนี้สิน

- 28 ผู้รับประกันภัยอาจหักล้างข้อสมมุติโต้แย้งในย่อหน้าที่ 27 ได้ ถ้าองค์ประกอบอื่นๆ ของการเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีทำให้งบการเงินเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเชิงเศรษฐกิจของผู้ใช้งบการเงินและมีความน่าเชื่อถือมากขึ้น พอเพียงที่จะทำให้มีความสำคัญว่าการลดลงของความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจและความน่าเชื่อถือหากผู้รับประกันภัยรวมกำไรขั้นต้นจากการลงทุนที่จะได้รับในอนาคตเข้าไปในการวัดมูลค่าหนี้สิน ตัวอย่างเช่น สมมติว่านโยบายการบัญชีสำหรับสัญญาประกันภัยที่ใช้อยู่ในปัจจุบันของผู้รับประกันภัยบันทึกหนี้สิน ณ วันเริ่มต้นสัญญาด้วยข้อสมมุติที่สะท้อนความระมัดระวังมากเกินไป และใช้อัตราคิดลดที่กำหนดโดยหน่วยงานกำกับดูแลโดยไม่อ้างอิงโดยตรงกับสถานะตลาด และไม่ได้พิจารณาถึงผลกระทบจากสิทธิเลือกแฝงและการประกันผลประโยชน์ ผู้รับประกันภัยอาจทำให้งบการเงินเกี่ยวข้องต่อการตัดสินใจมากขึ้นโดยไม่ทำให้ความน่าเชื่อถือลดลง โดยเปลี่ยนไปใช้หลักการบัญชีที่มุ่งเน้นการให้ข้อมูลในภาพรวมเพื่อการตัดสินใจลงทุนซึ่งใช้กันอย่างกว้างขวางและเกี่ยวข้องกับ

28.1 ประมาณการและสมมติฐานที่เป็นปัจจุบัน

28.2 การปรับปรุงอย่างสมเหตุสมผล (แต่ไม่ได้ระมัดระวังมากเกินไป) เพื่อให้สะท้อนถึงความเสี่ยงและความไม่แน่นอน

28.3 การวัดมูลค่าซึ่งสะท้อนทั้งมูลค่าที่แท้จริงและมูลค่าตามเวลาของสิทธิเลือกแฝงและการประกันผลประโยชน์ และ

- 28.4 อัตราคิดลดในตลาดปัจจุบัน แม้ว่าอัตราคิดลดนั้นจะสะท้อนถึงผลตอบแทนโดยประมาณจากสินทรัพย์ของผู้รับประกันภัย
- 29 ในวิธีการวัดมูลค่าบางวิธีจะใช้อัตราคิดลดในการพิจารณามูลค่าปัจจุบันของกำไรขั้นต้นในอนาคต จากนั้นกำไรขั้นต้นดังกล่าวจะถูกปันส่วนไปยังงวดเวลาต่างๆ โดยการใช้อัตราคิดลด ซึ่งวิธีการดังกล่าวทำให้อัตราคิดลดมีผลกระทบโดยอ้อมต่อการวัดมูลค่าของหนี้สิน กล่าวคือ การใช้อัตราคิดลดที่ไม่เหมาะสมจะมีผลกระทบเพียงเล็กน้อยหรือไม่มีผลกระทบเลยต่อการวัดมูลค่าของหนี้สินเมื่อเริ่มแรก อย่างไรก็ตามยังมีวิธีการวัดมูลค่าอื่นที่อัตราคิดลดจะเป็นตัวกำหนดมูลค่าของหนี้สินโดยตรง ในกรณีหลังนั้นการใช้อัตราคิดลดซึ่งคิดจากผลตอบแทนของสินทรัพย์จะเกิดผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญมากกว่า จึงไม่น่าเป็นไปได้อย่างยิ่งที่ผู้รับประกันภัยจะสามารถหักล้างข้อสมมติได้แย้งในย่อหน้าที่ 27 ลงได้

การบัญชีเงา

- 30 ในแบบจำลองทางบัญชีบางแบบ ผลกำไรหรือขาดทุนที่เกิดขึ้นจริงจากสินทรัพย์ของผู้รับประกันภัยจะมีผลกระทบโดยตรงต่อการวัดมูลค่าบางส่วนหรือทั้งหมดของ (1) หนี้สินจากสัญญาประกันภัย (2) ต้นทุนในการได้มารอการตัดบัญชีที่เกี่ยวข้อง และ (3) สินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่เกี่ยวข้อง เช่น รายการที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 31 และ 32 ผู้รับประกันภัยได้รับอนุญาตแต่ไม่ได้ถูกกำหนดให้เปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีเพื่อให้ผลกำไรหรือขาดทุนที่รับรู้แล้วแต่ยังไม่เกิดขึ้นจริงจากสินทรัพย์ มีผลกระทบต่อการวัดมูลค่ารายการดังกล่าวไปในทางเดียวกันกับผลกระทบจากผลกำไรหรือขาดทุนที่เกิดขึ้นจริง กล่าวคือการปรับปรุงที่เกี่ยวข้องกับหนี้สินจากสัญญาประกันภัย (หรือต้นทุนในการได้มารอการตัดบัญชี หรือสินทรัพย์ไม่มีตัวตน) ต้องถูกรับรู้ในกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น เฉพาะกรณีที่ผลกำไรหรือขาดทุนที่ยังไม่เกิดขึ้นจริงดังกล่าวถูกรับรู้ในกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น วิธีปฏิบัตินี้เรียกว่า “การบัญชีเงา”

สัญญาประกันภัยที่ได้มาจากการรวมธุรกิจหรือการโอนกลุ่มสัญญาประกันภัย

- 31 เพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 3 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง การรวมธุรกิจ (เมื่อมีการประกาศใช้) ณ วันที่ซื้อ ผู้รับประกันภัยต้องวัดมูลค่ายุติธรรมของหนี้สินจากสัญญาประกันภัยและสินทรัพย์จากสัญญาประกันภัยที่ได้รับโอนมาด้วยมูลค่ายุติธรรม อย่างไรก็ตาม ผู้รับประกันภัยได้รับอนุญาตแต่ไม่ได้ถูกกำหนดให้แสดงข้อมูลเพิ่มเติมโดยแยกมูลค่ายุติธรรมของสัญญาประกันภัยที่ได้มาออกเป็นสององค์ประกอบดังนี้
- 31.1 หนี้สินที่วัดมูลค่าตามนโยบายการบัญชีของผู้รับประกันภัยสำหรับสัญญาประกันภัยที่ออก และ
- 31.2 สินทรัพย์ไม่มีตัวตน ซึ่งเป็นผลต่างระหว่าง (1) มูลค่ายุติธรรมของสิทธิและภาระผูกพันจากการประกันภัยที่รับโอนมา และ (2) มูลค่าที่อธิบายในข้อ 31.1 โดยการวัดมูลค่าภายหลัง การรับรู้สินทรัพย์ไม่มีตัวตนนี้ต้องสอดคล้องกับการวัดมูลค่าของหนี้สินจากสัญญาประกันภัยที่เกี่ยวข้อง

- 32 ผู้รับประกันภัยที่เป็นผู้ซื้อกลุ่มสัญญาประกันภัยอาจแสดงข้อมูลเพิ่มเติมตามที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 31
- 33 สิทธิประโยชน์ไม่มีตัวตนตามที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 31 และ 32 ไม่อยู่ในขอบเขตของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 36 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง การด้อยค่าของสินทรัพย์ (เมื่อมีการประกาศใช้) และมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 38 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง สิทธิประโยชน์ไม่มีตัวตน (เมื่อมีการประกาศใช้) อย่างไรก็ตาม มาตรฐานการบัญชีทั้งสองฉบับดังกล่าวถือปฏิบัติกับสินทรัพย์ไม่มีตัวตนอื่น ๆ ได้แก่ รายชื่อของลูกค้าและความสัมพันธ์กับลูกค้าซึ่งสะท้อนถึงความคาดหวังที่จะได้มาซึ่งสัญญาประกันภัยในอนาคต ซึ่งสัญญาเหล่านี้ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของสิทธิและภาระผูกพันจากการประกันภัยซึ่งมีอยู่ ณ วันที่เกิดการรวมธุรกิจหรือการโอนกลุ่มสัญญาประกันภัย

ลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ

ลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจในสัญญาประกันภัย

- 34 สัญญาประกันภัยบางสัญญาประกอบด้วยส่วนที่เป็นการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ และส่วนการประกันผลประโยชน์ ทั้งนี้ผู้ออกสัญญาดังกล่าว
- 34.1 อาจจะไม่จำเป็นต้องรับรู้ส่วนการประกันผลประโยชน์แยกต่างหากจากส่วนของการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ หากผู้ออกสัญญาไม่รับรู้รายการดังกล่าวแยกจากกัน ให้จัดประเภทสัญญาทั้งฉบับเป็นหนี้สิน หากผู้ออกสัญญาแยกรายการดังกล่าวออกจากกัน ให้จัดประเภทส่วนการประกันผลประโยชน์เป็นหนี้สิน
- 34.2 ถ้าแยกส่วนของการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจออกจากส่วนการประกันผลประโยชน์ ผู้ออกสัญญาต้องจัดประเภทส่วนของการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจเป็นหนี้สินหรือแสดงเป็นรายการแยกออกมาภายใต้ส่วนของเจ้าของของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ไม่ได้ระบุวิธีการในการพิจารณาว่าควรแสดงส่วนของการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจนั้นเป็นหนี้สินหรือส่วนของเจ้าของอย่างไร ผู้ออกสัญญาอาจแยกองค์ประกอบของส่วนของการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจแบ่งเป็นส่วนที่เป็นหนี้สินและส่วนที่เป็นส่วนของเจ้าของก็ได้ และต้องใช้นโยบายการบัญชีในการแยกองค์ประกอบดังกล่าวอย่างสม่ำเสมอ ผู้ออกสัญญาต้องไม่จัดประเภทส่วนของการร่วมรับประโยชน์เป็นรายการที่ไม่ใช่ทั้งหนี้สินและส่วนของเจ้าของ
- 34.3 อาจรับรู้เบี้ยประกันภัยรับทั้งหมดเป็นรายได้โดยไม่แยกองค์ประกอบที่เป็นส่วนของเจ้าของ โดยที่การเปลี่ยนแปลงในส่วนการประกันผลประโยชน์และในส่วนของการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจซึ่งถูกจัดประเภทเป็นหนี้สินต้องรับรู้ในกำไรหรือขาดทุน หากส่วนหนึ่งหรือทั้งหมดของลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจถูกจัดประเภทไว้ในส่วนของเจ้าของ ผู้ออกสัญญาต้องปันส่วนกำไรหรือขาดทุนให้กับส่วนของการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจดังกล่าว (เช่นเดียวกับการปันส่วนกำไรหรือขาดทุนให้กับส่วนของผู้ถือหุ้นส่วนน้อย) ผู้ออกสัญญาต้องรับรู้ส่วนของกำไรหรือขาดทุนที่ปันส่วน

ให้กับองค์ประกอบที่เป็นส่วนของผู้ถือหุ้นของการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจเป็นการจัดสรรกำไรหรือขาดทุน ไม่ใช่เป็นค่าใช้จ่ายหรือรายได้ (ดูมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 1 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง การนำเสนอทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้))

- 34.4 หากสัญญานั้นมีอนุพันธ์ทางการเงินแฝงที่อยู่ภายใต้ขอบเขตของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้)ให้นำมาตรฐานการบัญชีฉบับดังกล่าวมาถือปฏิบัติกับอนุพันธ์ทางการเงินแฝงนั้น
- 34.5 สำหรับกรณีอื่น ๆ ที่ไม่ได้อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 14 ถึง 20 และ 34.1 ถึง 34.4 ผู้ออกสัญญาต้องใช้นโยบายการบัญชีที่ใช้อยู่ในปัจจุบันต่อไปสำหรับสัญญาดังกล่าว เว้นแต่ผู้ออกสัญญาเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีเหล่านั้นตามย่อหน้าที่ 21 ถึง 30

ลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจในเครื่องมือทางการเงิน

- 35 ข้อกำหนดในย่อหน้าที่ 34 ให้ถือปฏิบัติกับเครื่องมือทางการเงินซึ่งมีลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจด้วย นอกจากนี้
 - 35.1 หากผู้ออกสัญญาจัดประเภทลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจทั้งหมดเป็นหนี้สิน ผู้ออกสัญญาต้องนำวิธีการทดสอบความเพียงพอของหนี้สินในย่อหน้าที่ 15 ถึง 19 มาถือปฏิบัติกับสัญญาทั้งฉบับ (กล่าวคือ ทั้งส่วนการประกันผลประโยชน์และลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ) ผู้ออกสัญญาไม่จำเป็นต้องใช้วิธีการวัดมูลค่าตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) มาถือปฏิบัติกับส่วนการประกันผลประโยชน์
 - 35.2 หากผู้ออกสัญญาจัดประเภทส่วนหนึ่งหรือทั้งหมดของลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจเป็นองค์ประกอบแยกต่างหากในส่วนของผู้ถือหุ้น หนี้สินที่รับรู้สำหรับสัญญาทั้งฉบับต้องไม่น้อยกว่ามูลค่าหนี้สินจากส่วนการประกันผลประโยชน์หากได้มีการวัดค่าตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) ซึ่งประกอบด้วยมูลค่าที่แท้จริงของสิทธิเลือกที่จะเวนคืนสัญญา แต่ไม่จำเป็นต้องรวมมูลค่าตามเวลาหากย่อหน้าที่ 9 ยกเว้นการวัดค่าสิทธิเลือกนั้นด้วยมูลค่ายุติธรรม ผู้ออกสัญญาไม่จำเป็นต้องเปิดเผยมูลค่าจากการนำมาตรฐานการบัญชีฉบับดังกล่าวมาถือปฏิบัติกับส่วนการประกันผลประโยชน์ และไม่จำเป็นต้องนำเสนอมูลค่านั้นเป็นรายการแยกต่างหาก นอกจากนี้ในกรณีที่เห็นได้อย่างชัดเจนว่าหนี้สินสำหรับสัญญาทั้งฉบับสูงกว่า ผู้ออกสัญญาไม่จำเป็นต้องคำนวณหามูลค่าของส่วนการประกันผลประโยชน์อีก
 - 35.3 ถึงแม้ว่าสัญญาเหล่านี้เป็นเครื่องมือทางการเงิน ผู้ออกสัญญาอาจรับรู้เบี้ยประกันภัยสำหรับสัญญาดังกล่าวเป็นรายได้ และรับรู้การเพิ่มขึ้นในมูลค่าตามบัญชีของหนี้สินเป็นค่าใช้จ่ายต่อไปได้

- 35.4 ถึงแม้ว่าสัญญาเหล่านี้เป็นเครื่องมือทางการเงิน ผู้ออกสัญญาที่นำย่อหน้าที่ 20.2 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลสำหรับเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) มาถือปฏิบัติกับสัญญาที่มีลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ ต้องเปิดเผยดอกเบี้ยจ่ายทั้งหมดที่รับรู้ในกำไรหรือขาดทุน แต่ไม่จำเป็นต้องคำนวณดอกเบี้ยจ่ายดังกล่าวโดยใช้วิธีดอกเบี้ยที่แท้จริง

การเปิดเผยข้อมูล

การอธิบายจำนวนเงินที่รับรู้ในงบการเงิน

- 36 ผู้รับประกันภัยต้องเปิดเผยข้อมูลเพื่อระบุและอธิบายถึงจำนวนเงินในงบการเงินที่เกิดจากสัญญาประกันภัย
- 37 เพื่อให้เป็นไปตามย่อหน้าที่ 36 ผู้รับประกันภัยต้องเปิดเผย
- 37.1 นโยบายการบัญชีสำหรับสัญญาประกันภัย และสินทรัพย์ หนี้สิน รายได้ และค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้อง
- 37.2 สินทรัพย์ หนี้สิน รายได้ และค่าใช้จ่าย ที่รับรู้ในงบการเงิน (และกระแสเงินสด หากผู้รับประกันภัยนำเสนองบกระแสเงินสดโดยใช้วิธีทางตรง) ซึ่งเกิดจากสัญญาประกันภัย นอกจากนี้ หากผู้รับประกันภัยเป็นผู้เอาประกันภัยต่อ ผู้รับประกันภัยต้องเปิดเผย
- 37.2.1 ผลกำไรหรือขาดทุนที่รับรู้ในกำไรหรือขาดทุนจากการซื้อประกันภัยต่อ และ
- 37.2.2 ค่าตัดจำหน่ายสำหรับงวด และมูลค่าตามบัญชีหลังหักค่าตัดจำหน่ายสะสม ณ วันต้นงวดและวันสิ้นงวด หากผู้เอาประกันภัยต่อบันทึกผลกำไรและขาดทุนที่เกิดจากการซื้อประกันภัยต่อเป็นรายการรอการตัดบัญชีและตัดจำหน่ายรายการดังกล่าว
- 37.3 วิธีการที่ใช้ในการกำหนดข้อสมมติที่ส่งผลกระทบมากที่สุดต่อการวัดมูลค่าจำนวนเงินของรายการที่รับรู้ในย่อหน้าที่ 37.2 หากปฏิบัติได้ ผู้รับประกันภัยต้องเปิดเผยจำนวนเงินตามข้อสมมติที่ถูกใช้เหล่านั้นด้วย
- 37.4 ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงในสมมติฐานที่ใช้วัดมูลค่าสินทรัพย์จากสัญญาประกันภัย และหนี้สินจากสัญญาประกันภัย โดยแยกแสดงผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงแต่ละรายการซึ่งมีผลกระทบอย่างเป็นสาระสำคัญต่องบการเงิน
- 37.5 การกระทบยอดการเปลี่ยนแปลงในหนี้สินจากสัญญาประกันภัย สินทรัพย์จากการประกันภัยต่อ และต้นทุนในการได้มารอการตัดบัญชีที่เกี่ยวข้อง (ถ้ามี)

ลักษณะและขอบเขตของความเสียหายที่เกิดจากสัญญาประกันภัย

- 38 ผู้รับประกันภัยต้องเปิดเผยข้อมูลซึ่งช่วยให้ผู้ใช้งบการเงินประเมินลักษณะและขอบเขตของความเสียหายที่เกิดจากสัญญาประกันภัย

- 39 เพื่อให้เป็นไปตามย่อหน้าที่ 38 ผู้รับประกันภัยต้องเปิดเผย
- 39.1 วัตถุประสงค์ นโยบาย และกระบวนการในการบริหารความเสี่ยงที่เกิดจากสัญญาประกันภัย และวิธีการที่จะใช้จัดการกับความเสี่ยงเหล่านั้น
- 39.2 (ย่อหน้านี้ไม่ใช่)
- 39.3 ข้อมูลเกี่ยวกับความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย (ทั้งก่อนและหลังการใช้การรับประกันภัย ต่อเพื่อลดความเสี่ยง) รวมทั้งข้อมูลเกี่ยวกับ
- 39.3.1 ความอ่อนไหวของความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย (ดูย่อหน้าที่ 39ก)
- 39.3.2 การกระจุกตัวของความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย รวมถึงวิธีการที่ผู้บริหารใช้เพื่อพิจารณาการกระจุกตัวของความเสี่ยงดังกล่าว และการอธิบายถึงลักษณะร่วมที่ระบุถึงการกระจุกตัวแต่ละประเภท (เช่น ประเภทของเหตุการณ์ที่รับประกันภัย พื้นที่ทางภูมิศาสตร์ หรือสกุลเงิน)
- 39.3.3 จำนวนค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้นจริงเปรียบเทียบกับจำนวนที่ประมาณการไว้ (กล่าวคือพัฒนาการของค่าสินไหมทดแทน) การเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับพัฒนาการของค่าสินไหมทดแทนต้องเปิดเผยย้อนหลังตั้งแต่รอบบัญชีที่ค่าสินไหมทดแทนที่มีสาระสำคัญล่าสุดเกิดขึ้นโดยที่ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวยังคงมีความไม่แน่นอนเกี่ยวกับจำนวนเงินและจังหวะเวลาของการจ่ายค่าสินไหมทดแทนนั้น แต่ไม่จำเป็นต้องย้อนหลังไปเกินกว่าสิบปี ผู้รับประกันภัยไม่จำเป็นต้องเปิดเผยข้อมูลพัฒนาการสำหรับค่าสินไหมทดแทนซึ่งความไม่แน่นอนเกี่ยวกับจำนวนเงินและจังหวะเวลาของการจ่ายค่าสินไหมทดแทนสามารถยุติได้ภายในหนึ่งปี
- 39.4 ข้อมูลเกี่ยวกับความเสี่ยงด้านเครดิต ความเสี่ยงด้านสภาพคล่อง และความเสี่ยงด้านตลาด ซึ่งจะต้องถือปฏิบัติตามย่อหน้าที่ 31 ถึง 42 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลสำหรับเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) หากสัญญาประกันภัยนั้นอยู่ภายในขอบเขตของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับดังกล่าว อย่างไรก็ตาม
- 39.4.1 ผู้รับประกันภัยไม่จำเป็นต้องเปิดเผยข้อมูลการวิเคราะห์การครบกำหนดตามที่กำหนดในย่อหน้าที่ 39.1 และ 39.2 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลสำหรับเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) หากผู้รับประกันภัยเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับระยะเวลาโดยประมาณของกระแสเงินสดจ่ายสุทธิซึ่งเป็นผลมาจากการรับรู้หนี้สินจากสัญญาประกันภัยแทน ทั้งนี้อาจทำในรูปแบบของการวิเคราะห์ด้วยการประมาณการจังหวะเวลาของจำนวนเงินที่รับรู้ในงบแสดงฐานะการเงิน
- 39.4.2 หากผู้รับประกันภัยเลือกใช้วิธีการอื่นในการจัดการความอ่อนไหวต่อภาวะตลาด เช่น การวิเคราะห์มูลค่าแฝง ผู้รับประกันภัยอาจจะใช้การวิเคราะห์ความอ่อนไหวนั้นเพื่อให้เป็นไปตามข้อกำหนดในย่อหน้าที่ 40.1

ของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูล
สำหรับเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) และผู้รับประกันภัย
ต้องจัดให้มีการเปิดเผยข้อมูลที่กำหนดโดยย่อหน้าที่ 41 ของมาตรฐาน
การรายงานทางการเงินฉบับดังกล่าวด้วย

- 39.5 ข้อมูลเกี่ยวกับความเสี่ยงด้านตลาดซึ่งเกิดจากอนุพันธ์ทางการเงินแฝงที่อยู่ในสัญญา
ประกันภัยหลัก หากผู้รับประกันภัยไม่ได้ถูกกำหนดให้วัดมูลค่าและไม่ได้วัดมูลค่า
อนุพันธ์ทางการเงินแฝงด้วยมูลค่ายุติธรรม
- 39ก เพื่อให้ปฏิบัติเป็นไปตามย่อหน้าที่ 39.3.1 ผู้รับประกันภัยต้องเปิดเผยข้อมูลตาม 39ก.1 หรือ 39ก.2
ข้อใดข้อหนึ่ง ดังต่อไปนี้
- 39ก.1 การวิเคราะห์ความอ่อนไหว ซึ่งแสดงว่ากำไรหรือขาดทุนและส่วนของผู้ถือหุ้นจะได้รับ
ผลกระทบอย่างไรหากมีการเปลี่ยนแปลงที่อาจเป็นไปได้ในตัวแปรความเสี่ยง
ที่เกี่ยวข้อง ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงาน วิธีการและข้อสมมติที่ใช้ในการจัดทำ
การวิเคราะห์ความอ่อนไหว และการเปลี่ยนแปลงใดๆ ในวิธีการและข้อสมมติที่ใช้จาก
งวดบัญชีก่อน อย่างไรก็ตาม หากผู้รับประกันภัยใช้วิธีการอื่นเพื่อจัดการความอ่อนไหว
ต่อภาวะตลาด เช่น การวิเคราะห์มูลค่าแฝง ผู้รับประกันภัยอาจปฏิบัติให้เป็นไปตาม
ข้อกำหนดนี้โดยเปิดเผยเกี่ยวกับวิธีการวิเคราะห์ความอ่อนไหวที่ใช้ และเปิดเผยข้อมูล
ตามที่กำหนดโดยย่อหน้าที่ 41 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง
การเปิดเผยข้อมูลสำหรับเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้)
- 39ก.2 ข้อมูลเชิงคุณภาพเกี่ยวกับความอ่อนไหว และข้อมูลเกี่ยวกับข้อกำหนดและเงื่อนไข
เหล่านั้นของสัญญาประกันภัยที่มีผลกระทบอย่างเป็นสาระสำคัญต่อจำนวนเงิน
จึงหว่าเวลา และความไม่แน่นอนของกระแสเงินสดในอนาคตของผู้รับประกันภัย

วันถือปฏิบัติ และการปฏิบัติในช่วงเปลี่ยนแปลง

- 40 ข้อกำหนดเกี่ยวกับการปฏิบัติในช่วงเปลี่ยนแปลงในย่อหน้าที่ 41 ถึง 45 ให้ถือปฏิบัติเมื่อ
กิจการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติเป็นครั้งแรก
- 41 กิจการต้องปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้กับงบการเงินสำหรับรอบ
ระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2560 เป็นต้นไป ทั้งนี้สนับสนุนให้นำไปใช้
ก่อนวันถือปฏิบัติ หากกิจการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้สำหรับงวด
ก่อนวันที่มีผลบังคับใช้ กิจการต้องเปิดเผยข้อเท็จจริงดังกล่าวด้วย
- 41ก - 41จ (ย่อหน้าเหล่านี้ไม่เกี่ยวข้อง)
- 41ฉ - 41ช (ย่อหน้าเหล่านี้ไม่เกี่ยวข้อง)

การเปิดเผยข้อมูล

- 42 กิจการไม่จำเป็นต้องนำข้อกำหนดเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลในมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติกับข้อมูลเปรียบเทียบซึ่งเกี่ยวข้องกับงบการเงินสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มก่อนวันที่ 1 มกราคม 2559 ยกเว้นการเปิดเผยข้อมูลที่กำหนดโดยย่อหน้าที่ 37.1 และ 37.2 เกี่ยวกับนโยบายการบัญชี และสินทรัพย์ หนี้สิน รายได้ และค่าใช้จ่าย ที่รับรู้ในงบการเงิน (และกระแสเงินสด หากใช้วิธีทางตรง)
- 43 หากในทางปฏิบัติกิจการไม่สามารถที่จะนำข้อกำหนดเฉพาะเรื่องของย่อหน้าที่ 10 ถึง 35 มาถือปฏิบัติกับข้อมูลเปรียบเทียบซึ่งเกี่ยวข้องกับงบการเงินสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มก่อนวันที่ 1 มกราคม 2559 กิจการต้องเปิดเผยข้อเท็จจริงดังกล่าว ซึ่งในทางปฏิบัติบางครั้งการนำการทดสอบความเพียงพอของหนี้สิน (ย่อหน้าที่ 15 ถึง 19) มาถือปฏิบัติกับข้อมูลเปรียบเทียบดังกล่าวบางครั้งอาจไม่สามารถทำได้ แต่สำหรับการนำข้อกำหนดอื่น ๆ ของย่อหน้าที่ 10 ถึง 35 มาถือปฏิบัติกับข้อมูลเปรียบเทียบดังกล่าวไม่น่าเป็นไปได้อย่างยิ่งที่กิจการจะไม่สามารถทำได้ในทางปฏิบัติ ซึ่งมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีและข้อผิดพลาด (เมื่อมีการประกาศใช้) ได้ให้คำนิยาม “การไม่สามารถทำได้ในทางปฏิบัติ” ไว้แล้ว
- 44 ในการนำย่อหน้าที่ 39.3.3 มาถือปฏิบัติ กิจการไม่จำเป็นต้องเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับพัฒนาการของค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้นเกินกว่าห้าปีก่อนวันสิ้นปีบัญชีแรกที่กิจการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติ นอกจากนี้ เมื่อกิจการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติเป็นครั้งแรก หากในทางปฏิบัติกิจการไม่สามารถที่จะจัดเตรียมข้อมูลเกี่ยวกับพัฒนาการของค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้นก่อนวันเริ่มต้นของงวดบัญชีแรกสุดซึ่งกิจการนำเสนอข้อมูลเปรียบเทียบอย่างเต็มรูปแบบที่เป็นไปตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ กิจการต้องเปิดเผยข้อเท็จจริงดังกล่าว

การกำหนดประเภทของสินทรัพย์ทางการเงินใหม่

- 45 เมื่อผู้รับประกันภัยเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีสำหรับหนี้สินจากสัญญาประกันภัยผู้รับประกันภัยได้รับอนุญาตแต่ไม่ได้ถูกกำหนดให้จัดประเภทบางส่วนหรือทั้งหมดของสินทรัพย์ทางการเงินใหม่เพื่อให้สินทรัพย์เหล่านั้นวัดมูลค่าด้วยมูลค่ายุติธรรมผ่านกำไรหรือขาดทุนมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้อนุญาตให้จัดประเภทใหม่ได้หากผู้รับประกันภัยเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีเมื่อนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติเป็นครั้งแรกและเมื่อเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีในเวลาต่อมา ตามที่อนุญาตโดยย่อหน้าที่ 22 การจัดประเภทใหม่นี้ถือเป็นการเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีและให้ปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีและข้อผิดพลาด (เมื่อมีการประกาศใช้)

ภาคผนวก ก

คำนิยาม

ภาคผนวกนี้เป็นส่วนหนึ่งของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน

ผู้อุปกรณ์ภัยต่อ	หมายถึง	ผู้อุปกรณ์ภัยภายใต้สัญญาประกันภัยต่อ
องค์ประกอบที่เป็นการฝากเงิน	หมายถึง	องค์ประกอบตามสัญญาซึ่งไม่ถือเป็นอนุพันธ์ทางการเงินภายใต้มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) และหากองค์ประกอบตามสัญญานั้นเป็นเครื่องมือทางการเงินแยกต่างหากจะอยู่ภายใต้ขอบเขตของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับดังกล่าว
สัญญาประกันภัยโดยตรง	หมายถึง	สัญญาประกันภัยซึ่งไม่ใช่สัญญาประกันภัยต่อ
ลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ	หมายถึง	สิทธิตามสัญญาที่จะได้รับผลประโยชน์เป็นจำนวนเงินเพิ่มเติมจากผลประโยชน์ที่ได้รับการประกัน ซึ่ง <ol style="list-style-type: none">1) มักเป็นผลประโยชน์ส่วนใหญ่ของสัญญา2) จำนวนเงินหรือจังหวะเวลาที่จะได้รับผลประโยชน์เพิ่มขึ้นนั้นจะขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้ออกสัญญา และ3) ผลประโยชน์ที่จะได้รับขึ้นอยู่กับ<ol style="list-style-type: none">3.1) ผลการดำเนินงานของกลุ่มของสัญญาที่ระบุไว้หรือชนิดของสัญญาที่ระบุไว้3.2) ผลตอบแทนจากการลงทุนที่เกิดขึ้นแล้วและ/หรือที่ยังไม่เกิดขึ้นจากกลุ่มของสินทรัพย์ที่ระบุไว้ซึ่งถือโดยผู้ออก3.3) กำไรหรือขาดทุนของบริษัท กองทุน หรือกิจการอื่นที่ออกสัญญานี้
มูลค่ายุติธรรม	หมายถึง	ราคาที่จะได้รับจากการขายสินทรัพย์ หรือจะจ่ายเพื่อโอนหนี้สินในรายการที่เกิดขึ้นในสภาพปกติระหว่างผู้ร่วมตลาด ณ วันที่วัดมูลค่า (ดูมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 13 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง การวัดมูลค่ายุติธรรม (เมื่อมีการประกาศใช้))

สัญญาค้ำประกันทางการเงิน	หมายถึง	สัญญาที่กำหนดให้ผู้ออกสัญญาจ่ายจำนวนเงินที่ระบุไว้เพื่อใช้คืนผู้ถือสัญญาสำหรับความสูญเสียที่เกิดขึ้นเพราะลูกหนี้ที่ระบุไว้ไม่สามารถที่จะจ่ายชำระเมื่อถึงกำหนดตามข้อกำหนดเดิมหรือข้อกำหนดที่แก้ไขใหม่ของตราสารหนี้
ความเสี่ยงทางการเงิน	หมายถึง	ความเสี่ยงจากการเปลี่ยนแปลงที่เป็นไปได้ในอนาคตในอัตราดอกเบี้ยที่ระบุไว้ ราคาของเครื่องมือทางการเงิน ราคาของสินค้าโภคภัณฑ์ อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ ดัชนีของราคาหรืออัตราต่างๆ การจัดอันดับความน่าเชื่อถือหรือดัชนีความน่าเชื่อถือ หรือตัวแปรอื่นๆ เช่น ตัวแปรที่ไม่ใช่ตัวแปรทางการเงินโดยที่ตัวแปรนั้นไม่ได้เกี่ยวข้องเป็นการเฉพาะกับคู่สัญญา
ผลประโยชน์ที่ได้รับ การประกัน	หมายถึง	การจ่ายเงินหรือผลประโยชน์อื่น ๆ ให้กับผู้อุปถัมภ์หรือผู้ลงทุนเฉพาะรายซึ่งมีสิทธิอันปราศจากเงื่อนไขโดยที่สิทธินั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจตามสัญญาของผู้ออกสัญญา
ส่วนการประกันผลประโยชน์	หมายถึง	ภาระผูกพันที่จะต้องจ่ายผลประโยชน์ที่ได้รับการประกันซึ่งอยู่ในสัญญาที่มีลักษณะการร่วมรับผลประโยชน์ตามดุลยพินิจ
สินทรัพย์จากการรับประกันภัย	หมายถึง	สิทธิตามสัญญาสุทธิ (net contractual rights) ของผู้รับประกันภัยภายใต้สัญญาประกันภัย
สัญญาประกันภัย	หมายถึง	สัญญาซึ่งคู่สัญญาฝ่ายหนึ่ง (ผู้รับประกันภัย) รับความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่มีนัยสำคัญจากคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง (ผู้อุปถัมภ์) โดยตกลงจะชดเชยค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้อุปถัมภ์หากเหตุการณ์ในอนาคตอันไม่แน่นอนที่ระบุไว้ (เหตุการณ์ที่เอาประกันภัย) เกิดผลกระทบในทางลบต่อผู้อุปถัมภ์ (ดูภาคผนวก ข สำหรับแนวทางการใช้นิยามนี้)
หนี้สินจากสัญญาประกันภัย	หมายถึง	ภาระผูกพันตามสัญญาสุทธิ (net contractual obligations) ของผู้รับประกันภัยภายใต้สัญญาประกันภัย

ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย	หมายถึง	ความเสี่ยงอื่นนอกเหนือจากความเสี่ยงทางการเงิน ซึ่งโอนจากผู้ถือสัญญาไปยังผู้ออกสัญญา
เหตุการณ์ที่เอาประกันภัย	หมายถึง	เหตุการณ์ในอนาคตอันไม่แน่นอนซึ่งคุ้มครองโดยสัญญาประกันภัยและก่อให้เกิดความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย
ผู้รับประกันภัย	หมายถึง	คู่สัญญาซึ่งมีภาระผูกพันภายใต้สัญญาประกันภัยที่จะชดเชยค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัยหากเหตุการณ์ที่เอาประกันภัยเกิดขึ้น
การทดสอบความเพียงพอของหนี้สิน	หมายถึง	การประเมินว่ามูลค่าตามบัญชีของหนี้สินจากสัญญาประกันภัย จำเป็นที่จะต้องเพิ่มขึ้น (หรือมูลค่าตามบัญชีของต้นทุนการได้มา รอกการตัดบัญชีที่เกี่ยวข้องหรือสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่เกี่ยวข้อง จำเป็นที่จะต้องลดลง) หรือไม่ ขึ้นอยู่กับการพิจารณาถึง กระแสเงินสดในอนาคต
ผู้เอาประกันภัย	หมายถึง	คู่สัญญาฝ่ายซึ่งมีสิทธิที่จะได้รับค่าสินไหมทดแทนภายใต้สัญญาประกันภัยหากเหตุการณ์ที่เอาประกันภัยเกิดขึ้น
สินทรัพย์จากสัญญาประกันภัยต่อ	หมายถึง	สิทธิตามสัญญาสุทธิ (net contractual rights) ของผู้เอาประกันภัยต่อ ภายใต้สัญญาประกันภัยต่อ
สัญญาประกันภัยต่อ	หมายถึง	สัญญาประกันภัยซึ่งออกโดยผู้รับประกันภัยรายหนึ่ง (ผู้รับประกันภัยต่อ) เพื่อจะใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้รับประกันภัยอีกรายหนึ่ง (ผู้เอาประกันภัยต่อ) สำหรับความสูญเสียจากหนึ่งสัญญาหรือมากกว่าที่ออกโดยผู้เอาประกันภัยต่อ
ผู้รับประกันภัยต่อ	หมายถึง	คู่สัญญาซึ่งมีภาระผูกพันภายใต้สัญญาประกันภัยต่อที่จะชดเชยค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัยต่อหากเหตุการณ์ที่เอาประกันภัยเกิดขึ้น
แยกองค์ประกอบ	หมายถึง	พิจารณาองค์ประกอบของสัญญาเสมือนว่าแต่ละองค์ประกอบนั้นเป็นสัญญาแยกต่างหากจากกัน

ภาคผนวก ข

นิยามของสัญญาประกันภัย

ภาคผนวกนี้เป็นส่วนหนึ่งของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน

- ข1 ภาคผนวกนี้ให้แนวทางสำหรับนิยามของสัญญาประกันภัยในภาคผนวก ก โดยกล่าวถึงประเด็นต่อไปนี้
- ข1.1 คำว่า “เหตุการณ์ในอนาคตอันไม่แน่นอน” (ย่อหน้าที่ 2 ถึง 4)
 - ข1.2 การจ่ายชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นสิ่งของ (ย่อหน้าที่ 5 ถึง 7)
 - ข1.3 ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย และความเสี่ยงอื่น ๆ (ย่อหน้าที่ 8 ถึง 17)
 - ข1.4 ตัวอย่างของสัญญาประกันภัย (ย่อหน้าที่ 18 ถึง 21)
 - ข1.5 ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่มีนัยสำคัญ (ย่อหน้าที่ 22 ถึง 28) และ
 - ข1.6 การเปลี่ยนแปลงในระดับของความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย (ย่อหน้าที่ 29 และ 30)

เหตุการณ์ในอนาคตอันไม่แน่นอน (Uncertain future event)

- ข2 ความไม่แน่นอน (หรือความเสี่ยง) คือ ปัจจัยสำคัญของสัญญาประกันภัย ดังนั้นต้องมีความไม่แน่นอนในเรื่องต่อไปนี้อย่างน้อยหนึ่งเรื่องในขณะเริ่มต้นสัญญาประกันภัย
- ข2.1 เหตุการณ์ที่รับประกันภัยจะเกิดขึ้นหรือไม่
 - ข2.2 เหตุการณ์ที่รับประกันภัยจะเกิดขึ้นเมื่อไร หรือ
 - ข2.3 ผู้รับประกันภัยจำเป็นต้องจ่ายเท่าไร หากเหตุการณ์ที่รับประกันภัยเกิดขึ้น
- ข3 ในบางสัญญาประกันภัย เหตุการณ์ที่รับประกันภัยคือความเสียหายที่พบในระหว่างระยะเวลาความคุ้มครองตามสัญญา ถึงแม้ว่าความเสียหายอาจมาจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนการเริ่มต้นของสัญญาประกันภัย ในบางสัญญาประกันภัย เหตุการณ์ที่รับประกันภัยคือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในระหว่างระยะเวลาของสัญญา ถึงแม้ว่าความเสียหายจะถูกพบหลังจากระยะเวลาของสัญญาสิ้นสุดลง
- ข4 บางสัญญาประกันภัยคุ้มครองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วแต่ผลกระทบทางการเงินของเหตุการณ์นั้นยังคงไม่แน่นอน ตัวอย่างคือสัญญาประกันภัยต่อที่คุ้มครองผู้รับประกันภัยตรงจากผลกระทบในทางลบของพัฒนาการของค่าสินไหมทดแทนที่ได้รายงานแล้วโดยผู้เอาประกันภัย ในสัญญาประกันภัยเช่นว่านั้น เหตุการณ์ที่รับประกันภัยคือการทราบจำนวนสุดท้ายของค่าสินไหมทดแทนเหล่านั้น

การจ่ายชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นสิ่งของ (Payments in kind)

- ข5 บางสัญญาประกันภัยกำหนดหรืออนุญาตให้ชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นสิ่งของ ตัวอย่างเช่น เมื่อผู้รับประกันภัยนำสิ่งของประเภทเดียวกันทดแทนสิ่งของที่ถูกขโมยโดยตรง แทนที่จะจ่ายเป็นเงินให้แก่ผู้เอาประกันภัย อีกตัวอย่างหนึ่งคือ การที่ผู้รับประกันภัยใช้โรงพยาบาลและทีมรักษาพยาบาลของตนเองเพื่อให้บริการการรักษาพยาบาลที่คุ้มครองโดยสัญญาประกันภัย

- ข6 สัญญาบริการบางสัญญาที่กำหนดอัตราค่าบริการคงที่โดยระดับของการให้บริการขึ้นอยู่กับเหตุการณ์อันไม่แน่นอนนั้นถือว่าเข้านิยามของสัญญาประกันภัยในมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ แต่สำหรับในบางประเทศจะไม่ได้ถูกกำกับดูแลเสมือนเป็นสัญญาประกันภัย ตัวอย่างหนึ่งคือสัญญาบำรุงรักษาซึ่งผู้ให้บริการตกลงจะซ่อมแซมอุปกรณ์ตามที่ระบุไว้ หากไม่สามารถทำงานได้ตามปกติ จำนวนค่าบริการคงที่นั้นคิดจากประมาณการจำนวนครั้งที่อุปกรณ์ไม่สามารถทำงานได้ แต่ไม่สามารถทราบได้อย่างแน่นอนว่าอุปกรณ์นั้นจะเสียหรือไม่ การที่อุปกรณ์ไม่สามารถทำงานได้ตามปกติมีผลกระทบในทางลบต่อผู้เป็นเจ้าของอุปกรณ์และทำให้เจ้าของได้รับการชดเชยตามสัญญา (มักชดเชยด้วยสิ่งของ แทนที่จะจ่ายเป็นเงินสด) อีกตัวอย่างคือสัญญาสำหรับการให้บริการกรณีรถเสีย ซึ่งผู้ให้บริการตกลงที่จะจัดหาความช่วยเหลือเมื่อรถเสียข้างทาง หรือลากจูงรถไปอยู่ที่ใกล้เคียงโดยคิดค่าบริการคงที่รายปี สัญญาหลังนี้ถือว่าเข้านิยามของสัญญาประกันภัยเช่นกันถึงแม้ว่าผู้ให้บริการไม่ได้ตกลงทำการซ่อมแซมหรือหาชิ้นส่วนอะไหล่มาเปลี่ยนแทนให้ก็ตาม
- ข7 การนำมาตรฐานการรายงานทางการเงิน เรื่อง สัญญาประกันภัย มาถือปฏิบัติกับสัญญาตามย่อหน้าที่ ข6 นั้น ได้มีการพิจารณาแล้วว่าไม่ได้เพิ่มภาระในทางปฏิบัติมากไปกว่าการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่นมาใช้หากกำหนดให้สัญญาเช่นนั้นอยู่นอกเหนือขอบเขตของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้
- ข7.1 การไม่สามารถทำงานได้ตามปกติและการเสียหายของเครื่องจักรหรืออุปกรณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว ส่วนใหญ่ไม่ได้ก่อให้เกิดภาระหนี้สินที่มีนัยสำคัญ
- ข7.2 หากถือปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 18 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง รายได้ (เมื่อมีการประกาศใช้) ผู้ให้บริการจะรับรู้รายได้โดยใช้วิธีระดับขั้นของความสำเร็จ (และขึ้นอยู่กับเงื่อนไขอื่น ๆ ที่กำหนดด้วย) มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ ยอมรับการใช้วิธีการเช่นนั้นโดยอนุญาตให้ผู้ให้บริการ (ก) ยังคงใช้นโยบายการบัญชีที่ใช้อยู่กับสัญญาเหล่านี้ต่อไป เว้นแต่นโยบายการบัญชีนั้นเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติที่ห้ามไว้โดยย่อหน้าที่ 14 และ (ข) ปรับปรุงนโยบายการบัญชีหากเป็นไปตามที่ย่อหน้าที่ 22 ถึง 30 อนุญาตไว้
- ข7.3 ผู้ให้บริการพิจารณาว่าต้นทุนของการปฏิบัติตามภาระผูกพันตามสัญญาบริการสูงกว่ารายได้ที่รับมาล่วงหน้าหรือไม่ โดยใช้วิธีการทดสอบความเพียงพอของหนี้สินตามที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 15 ถึง 19 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ หากกิจการไม่นำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติกับสัญญาเหล่านี้ ผู้ให้บริการต้องปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 37 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง ประมาณการหนี้สิน หนี้สินที่อาจเกิดขึ้น และสินทรัพย์ที่อาจเกิดขึ้น (เมื่อมีการประกาศใช้) เพื่อประเมินภาระผูกพันของสัญญาดังกล่าว
- ข7.4 สำหรับสัญญาเหล่านี้ ข้อกำหนดเรื่องการเปิดเผยข้อมูลในมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้โดยรวมแล้วไม่ได้เพิ่มการเปิดเผยข้อมูลมากกว่าที่กำหนดโดยมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่น ๆ อย่างเป็นนัยสำคัญ

ความแตกต่างระหว่างความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยและความเสี่ยงอื่น ๆ

- ข8 นิยามของสัญญาประกันภัยได้กล่าวถึงความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย ซึ่งมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ให้นิยามว่าเป็นความเสี่ยงอื่นที่ไม่ใช่ความเสี่ยงทางการเงินที่ถูกโอนจากผู้ถือสัญญาไปให้ผู้รับประกันภัย สัญญาที่ทำให้ผู้รับประกันภัยมีความเสี่ยงทางการเงินโดยปราศจากความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่สำคัญถือว่าไม่ใช่สัญญาประกันภัย
- ข9 นิยามของความเสี่ยงทางการเงินในภาคผนวก ก ได้รวมตัวแปรทางการเงินและตัวแปรที่ไม่ใช่ตัวแปรทางการเงิน ซึ่งรวมถึงตัวแปรที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับคู่สัญญา เช่น ดัชนีของความเสียหายจากแผ่นดินไหวในพื้นที่ที่กำหนด หรือดัชนีของอุณหภูมิในบางเมือง แต่ไม่รวมตัวแปรที่ระบุเฉพาะเจาะจงกับคู่สัญญา เช่น การเกิดหรือไม่เกิดของไฟไหม้ที่ทำให้ความเสียหายหรือทำลายสินทรัพย์ของคู่สัญญา นอกจากนี้ความเสี่ยงจากการเปลี่ยนแปลงในมูลค่ายุติธรรมของสินทรัพย์ที่ไม่ใช่สินทรัพย์ทางการเงินถือว่าไม่ใช่ความเสี่ยงทางการเงิน หากมูลค่ายุติธรรมนั้นไม่ได้สะท้อนเฉพาะการเปลี่ยนแปลงในราคาตลาดสำหรับสินทรัพย์ดังกล่าวเพียงอย่างเดียว (ตัวแปรทางการเงิน) แต่ยังสะท้อนถึงสภาพของสินทรัพย์ที่ไม่ใช่สินทรัพย์ทางการเงินที่ถือครองโดยคู่สัญญา (ตัวแปรที่ไม่ใช่ตัวแปรทางการเงิน) ตัวอย่างเช่น ถ้าการค้าประกันมูลค่าซากของรถยนต์ทำให้ผู้ค้าประกันมีความเสี่ยงจากการเปลี่ยนแปลงในสภาพของตัวรถ ความเสี่ยงนั้นถือเป็นความเสี่ยงจากการรับประกันภัย ไม่ใช่ความเสี่ยงทางการเงิน
- ข10 สัญญาบางสัญญาทำให้ผู้รับประกันภัยมีความเสี่ยงทางการเงินนอกเหนือจากความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่สำคัญ ตัวอย่างเช่น สัญญาประกันชีวิตที่ให้การประกันทั้งอัตราผลตอบแทนขั้นต่ำแก่ผู้เอาประกันภัย (ก่อให้เกิดความเสี่ยงทางการเงิน) และให้ผลประโยชน์จากการเสียชีวิตที่บางครั้งสูงกว่ามูลค่าตามบัญชีของผู้เอาประกันภัย (ก่อให้เกิดความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยในรูปแบบของความเสี่ยงจากการเสียชีวิต) สัญญาดังกล่าวนั้นเป็นสัญญาประกันภัย
- ข11 สัญญาบางสัญญา เหตุการณ์ที่เอาประกันภัยที่ทำให้ผู้รับประกันภัยต้องจ่ายเงินตามสัญญาเชื่อมโยงกับดัชนีราคาต่าง ๆ สัญญาดังกล่าวถือเป็นสัญญาประกันภัยที่การจ่ายจำนวนเงินที่มีนัยสำคัญขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ที่เอาประกันภัย ตัวอย่างเช่น การจ่ายผลประโยชน์ตามสัญญาเงินรายปีตลอดชีพ (life-contingent annuity) ซึ่งเชื่อมโยงกับดัชนีค่าครองชีพ สัญญานี้ทำให้เกิดการโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยเพราะการจ่ายขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ที่ไม่แน่นอน นั่นคือการอยู่รอดของผู้เอาประกันภัย การจ่ายโดยเชื่อมโยงกับดัชนีราคาถือเป็นอนุพันธ์ทางการเงินแฝงแต่ถือว่ามีโอกาสโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย ดังนั้นอนุพันธ์ทางการเงินแฝงนี้เป็นไปตามนิยามของสัญญาประกันภัย จึงไม่จำเป็นต้องถูกแยกและวัดด้วยมูลค่ายุติธรรม (ดูย่อหน้าที่ 7 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้)
- ข12 นิยามของสัญญาประกันภัยได้กล่าวถึงความเสี่ยงที่ผู้รับประกันภัยรับมาจากผู้เอาประกันภัยกล่าวอีกอย่างหนึ่งก็คือ ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยต้องเป็นความเสี่ยงที่มีอยู่แล้วก่อนโอนจากผู้เอาประกันภัยไปให้ผู้รับประกันภัย ดังนั้นความเสี่ยงใหม่ที่เกิดขึ้นโดยสัญญาจึงไม่ใช่ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย

- ข13 นิยามของสัญญาประกันภัยกล่าวถึงผลกระทบในทางลบต่อผู้เอาประกันภัย โดยที่คำนิยามนี้ไม่ได้จำกัดว่าผู้รับประกันภัยต้องจ่ายเงินเป็นจำนวนเท่ากับผลกระทบทางการเงินจากเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดผลในทางลบนั้นเสมอไป ตัวอย่างเช่น นิยามไม่ได้ตัดเรื่องการให้ความคุ้มครองประเภท “ใหม่แทนเก่า (new-for-old)” ซึ่งเป็นการจ่ายทดแทนให้ผู้เอาประกันภัยเพียงพอที่จะทดแทนสินทรัพย์เก่าที่เสียหายด้วยสินทรัพย์ใหม่ ในทำนองเดียวกัน นิยามไม่ได้จำกัดการจ่ายผลประโยชน์ภายใต้สัญญาประกันชีวิตแบบชั่วระยะเวลา (a term life insurance contract) สำหรับความสูญเสียทางการเงินให้แก่ผู้ที่พึ่งพาอาศัยผู้เสียชีวิต หรือกำหนดจำนวนเงินไว้ล่วงหน้าสำหรับความสูญเสียที่เกิดจากการเสียชีวิตหรืออุบัติเหตุ
- ข14 บางสัญญากำหนดให้มีการจ่ายหากเหตุการณ์อันไม่แน่นอนที่ระบุไว้เกิดขึ้น แต่ไม่ได้กำหนดไว้ล่วงหน้าว่าให้การมีผลกระทบในทางลบต่อผู้ถือเอาประกันภัยเป็นเงื่อนไขสำหรับการจ่ายค่าสินไหมทดแทน ดังนั้นสัญญาดังกล่าวถือว่าไม่ใช่สัญญาประกันภัยถึงแม้ว่าผู้ถือจะใช้สัญญาเพื่อลดความเสี่ยงที่แฝงอยู่ ตัวอย่างเช่น หากผู้ถือใช้กองทุนทางการเงินแฝงเพื่อป้องกันความเสี่ยงของตัวแปรที่ไม่ใช่ตัวแปรทางการเงินซึ่งสัมพันธ์กับกระแสเงินสดจากสินทรัพย์ของกิจการ ทรานซาคชันดังกล่าวไม่ถือว่าเป็นสัญญาประกันภัยเพราะว่าการจ่ายเงินไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าผู้ถือสัญญาจะได้รับผลกระทบในทางลบจากการลดลงในกระแสเงินสดจากสินทรัพย์ในทางตรงข้าม นิยามของสัญญาประกันภัยกล่าวถึงเหตุการณ์อันไม่แน่นอนซึ่งกำหนดให้การมีผลกระทบในทางลบต่อผู้เอาประกันภัยเป็นเงื่อนไขสำหรับการจ่ายเงิน เงื่อนไขล่วงหน้าตามสัญญานี้ไม่ได้กำหนดให้ผู้รับประกันภัยต้องตรวจสอบว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นสาเหตุที่แท้จริงของผลกระทบในทางลบหรือไม่ แต่อนุญาตให้ผู้รับประกันภัยสามารถปฏิเสธการจ่ายเงินได้หากเห็นว่าเหตุการณ์นั้นไม่ได้ก่อให้เกิดผลกระทบในทางลบต่อผู้เอาประกันภัย
- ข15 ความเสี่ยงจากการขาดอายุหรือการคงอยู่ (lapse or persistency risk) (กล่าวคือ ความเสี่ยงที่คู่สัญญาอีกฝ่ายจะยกเลิกสัญญาเร็วกว่าหรือช้ากว่าที่ผู้รับประกันภัยคาดไว้ในการกำหนดเบี้ยประกันภัย) ถือว่าไม่ใช่ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยเพราะว่าการจ่ายเงินให้คู่สัญญาอีกฝ่ายไม่ได้ขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ในอนาคตอันไม่แน่นอนที่เป็นผลกระทบในทางลบต่อคู่สัญญาอีกฝ่าย ในทำนองเดียวกัน ความเสี่ยงด้านค่าใช้จ่าย (กล่าวคือ ความเสี่ยงที่ต้นทุนการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการตามสัญญาเพิ่มขึ้นโดยไม่คาดหมาย แทนที่จะเป็นต้นทุนที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เอาประกันภัย) ไม่ใช่ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยเพราะว่าการเพิ่มขึ้นโดยไม่คาดหมายในค่าใช้จ่ายไม่ได้เกี่ยวข้องกับผลกระทบในทางลบที่มีต่อคู่สัญญาอีกฝ่าย
- ข16 ดังนั้น สัญญาที่ทำให้ผู้รับประกันภัยมีความเสี่ยงจากการขาดอายุ ความเสี่ยงจากการคงอยู่ หรือความเสี่ยงด้านค่าใช้จ่าย ไม่ถือว่าเป็นสัญญาประกันภัย เว้นแต่สัญญานั้นจะนำผู้รับประกันภัยไปสู่ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยด้วย อย่างไรก็ตาม หากผู้ออกสัญญาลดความเสี่ยงโดยการใช้สัญญาที่สองเพื่อโอนส่วนของความเสี่ยงดังกล่าวไปให้คู่สัญญาอื่น สัญญาที่สองนั้นถือว่าเป็นสัญญาที่ทำให้คู่สัญญาอื่นมีความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย
- ข17 ผู้รับประกันภัยจะสามารถรับโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่มีนัยสำคัญจากผู้เอาประกันภัยได้เฉพาะในกรณีที่ผู้รับประกันภัยเป็นกิจการแยกจากผู้เอาประกันภัยเท่านั้น อย่างไรก็ตาม

ในกรณีที่ผู้รับประกันภัยถูกจัดตั้งในรูปแบบของกองทุนรวมเพื่อรับโอนความเสี่ยง (mutual) ซึ่งการดำเนินงานของกองทุนจะใช้วิธีรับโอนความเสี่ยงจากผู้เอาประกันภัยแต่ละคนและนำความเสี่ยงนั้นมารวมกัน ถึงแม้ว่าผู้เอาประกันภัยจะยังคงแบกรับความเสี่ยงที่รวบรวมไว้ร่วมกันตามความสามารถของแต่ละคนในฐานะเจ้าของกองทุน แต่ก็ถือว่ายังคงมีการรับโอนความเสี่ยงเกิดขึ้น ซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญของสัญญาประกันภัย

ตัวอย่างของสัญญาประกันภัย

- ข18 ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างของสัญญาที่เป็นสัญญาประกันภัย หากมีการโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่สำคัญ
- ข18.1 การรับประกันภัยประเภทโจรกรรมหรือความเสียหายต่อทรัพย์สิน
 - ข18.2 การรับประกันภัยความรับผิดต่อสินค้า ความรับผิดด้านวิชาชีพ ความรับผิดทางแพ่งหรือค่าใช้จ่ายทางกฎหมาย
 - ข18.3 สัญญาประกันชีวิต และค่าใช้จ่ายในการปลงศพ (แม้ว่าการเสียชีวิตเป็นเรื่องแน่นอนแต่มีความไม่แน่นอนว่าการเสียชีวิตจะเกิดขึ้นเมื่อไร หรือ สำหรับบางประเภทของการประกันชีวิต การเสียชีวิตจะเกิดภายในระยะเวลาที่คุ้มครองโดยการประกันภัยหรือไม่)
 - ข18.4 สัญญาประเภทเงินรายปีตลอดชีพ (life-contingent annuities) และบำนาญ (pensions) (กล่าวคือ สัญญาที่ชดเชยค่าสินไหมทดแทนสำหรับเหตุการณ์ในอนาคตอันไม่แน่นอน ซึ่งก็คือการอยู่รอดของผู้รับผลประโยชน์รายงวด และผู้รับบำนาญ เพื่อช่วยให้ผู้เอาประกันภัยสามารถดำรงมาตรฐานการครองชีพตามที่กำหนดไว้ โดยไม่เกิดผลกระทบในทางลบต่อการดำรงชีวิตของผู้เอาประกันภัย)
 - ข18.5 การคุ้มครองการทุพพลภาพและค่ารักษาพยาบาล
 - ข18.6 สัญญาประเภทการประกันภัยค้ำประกัน (surety bonds) การประกันภัยความซื่อสัตย์ (fidelity bonds) การค้ำประกันการรับเหมา (performance bonds) และการค้ำประกันการประมูล (bid bonds) (กล่าวคือ สัญญาที่ชดเชยค่าสินไหมทดแทนหากคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งล้มเหลวที่จะปฏิบัติตามภาระผูกพันในสัญญา เช่น ภาระผูกพันตามสัญญาก่อสร้าง)
 - ข18.7 การประกันภัยสินเชื่อที่จะจ่ายจำนวนเงินที่ระบุไว้ให้แก่ผู้ถือสำหรับความสูญเสียที่เกิดขึ้น เพราะลูกหนี้ที่กำหนดไว้ในสัญญาไม่สามารถที่จะจ่ายชำระหนี้เมื่อถึงกำหนดภายใต้ข้อกำหนดเดิมหรือที่แก้ไขใหม่ของตราสารหนี้ สัญญาเหล่านี้มีรูปแบบทางกฎหมายหลายแบบ เช่น ในรูปแบบของการค้ำประกัน เลตเตอร์ออฟเครดิต บางประเภท สัญญาประเภท credit derivative default หรือสัญญาประกันภัย อย่างไรก็ตาม แม้ว่าสัญญาเหล่านี้จะเป็นไปตามนิยามของสัญญาประกันภัย แต่สัญญาเหล่านี้ก็ยังเป็นไปตามนิยามของสัญญาค้ำประกันทางการเงินตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) ด้วย และ

อยู่ในขอบเขตที่ต้องปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 32 เรื่อง การแสดงรายการสำหรับเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) และมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) และไม่อยู่ในขอบเขตของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ (ดูย่อหน้าที่ 4.4) อย่างไรก็ตาม หากผู้ออกสัญญาค้ำประกันทางการเงินได้ยืนยันโดยชัดเจนไว้ตั้งแต่แรกว่าสัญญาดังกล่าวเป็นสัญญาประกันภัยและได้ใช้การบัญชีที่ถือปฏิบัติกับสัญญาประกันภัย ผู้ออกอาจเลือกที่จะถือปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) และมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 32 เรื่อง การแสดงรายการสำหรับเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) หรือถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้กับสัญญาค้ำประกันทางการเงินดังกล่าวก็ได้

- ข18.8 สัญญาการรับประกันสินค้าที่ออกโดยคู่สัญญารายอื่นสำหรับสินค้าที่ขายโดยผู้ผลิต ผู้ค้า หรือผู้ขายปลีก อยู่ในขอบเขตของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ แต่ไม่รวมการรับประกันสินค้าที่ออกโดยผู้ผลิต ผู้ค้า หรือผู้ขายปลีกโดยตรง เพราะการรับประกันสินค้าเหล่านั้นอยู่ในขอบเขตของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 18 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง รายได้ (เมื่อมีการประกาศใช้) และ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 37 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง ประมาณการหนี้สิน หนี้สินที่อาจเกิดขึ้น และสินทรัพย์ที่อาจเกิดขึ้น (เมื่อมีการประกาศใช้)
- ข18.9 การรับประกันโหนด (กล่าวคือ การจ่ายชดเชยความเสียหายให้หากพบข้อบกพร่องในโหนดที่ดินซึ่งข้อบกพร่องนั้นที่ไม่ปรากฏ ขณะที่เข้าทำสัญญาประกันภัย) ในกรณีนี้ เหตุการณ์ที่เอาประกันภัยคือการค้นพบข้อบกพร่องในโหนดที่ดินไม่ใช่ตัวข้อบกพร่อง
- ข18.10 สัญญาเพื่อให้ความช่วยเหลือระหว่างการเดินทาง (กล่าวคือ การจ่ายชดเชยความเสียหายเป็นเงินสดหรือจัดหาสิ่งของมาทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัยสำหรับความเสียหายที่ได้รับในขณะเดินทาง) ซึ่งในย่อหน้าที่ ข6 และ ข7 ได้กล่าวถึงตัวอย่างบางประเภทของสัญญานี้
- ข18.11 สัญญาประเภทการค้ำประกันมหันตภัย (catastrophe bonds) ที่จ่ายส่วนที่ลดลงของเงินต้น ดอกเบี้ย หรือทั้งสองอย่างให้ผู้เอาประกันภัยมีสิทธิได้รับ หากเหตุการณ์ที่ระบุไว้มีผลกระทบในทางลบต่อผู้ออกหุ้นกู้ (เว้นแต่เหตุการณ์ที่ระบุไว้ไม่ได้ก่อให้เกิดความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยอย่างมีนัยสำคัญ เช่น เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในอัตราดอกเบี้ย หรืออัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ)
- ข18.12 สัญญา Insurance swaps และสัญญาอื่นๆ ที่กำหนดให้จ่ายเงินตามการเปลี่ยนแปลงในภูมิอากาศ ภูมิประเทศ หรือตัวแปรทางกายภาพอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะเจาะจงกับคู่สัญญา
- ข18.13 สัญญาประกันภัยต่อ

- ข19 ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างของรายการที่ไม่ใช่สัญญาประกันภัย
- ข19.1 สัญญาการลงทุนที่มีรูปแบบทางกฎหมายเป็นสัญญาประกันภัย แต่ไม่ได้ทำให้ผู้รับประกันภัยมีความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่สำคัญ เช่น สัญญาประกันชีวิตซึ่งผู้รับประกันภัยไม่ได้มีความเสี่ยงจากการเสียชีวิตสำคัญ (สัญญาดังกล่าวถือเป็นเครื่องมือทางการเงินที่ไม่ใช่สัญญาประกันภัย หรือถือเป็นสัญญาบริการ ดูย่อหน้าที่ ข20 และ ข21)
- ข19.2 สัญญาที่มีรูปแบบทางกฎหมายเป็นสัญญาประกันภัย แต่ได้ส่งผ่านความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่สำคัญกลับไปให้ผู้เอาประกันภัย ผ่านทางกลไกที่มีผลบังคับทางกฎหมายและไม่สามารถยกเลิกได้ทำให้สามารถเปลี่ยนแปลงจำนวนการจ่ายเงินในอนาคตของผู้เอาประกันภัยซึ่งเป็นผลโดยตรงจากความเสียหายที่เอาประกันภัยไว้ เช่น สัญญาประกันภัยต่อทางการเงินบางสัญญา (some financial reinsurance contract) หรือสัญญาประกันภัยกลุ่มบางสัญญา (some group contracts) (สัญญาดังกล่าวโดยทั่วไปถือเป็นเครื่องมือทางการเงินที่ไม่ใช่สัญญาประกันภัย หรือถือเป็นสัญญาบริการ ดูย่อหน้าที่ ข20 และ ข21)
- ข19.3 การรับประกันภัยไว้เอง (self-insurance) กล่าวอีกอย่างหนึ่ง ยังคงเก็บความเสี่ยงที่สามารถได้รับคุ้มครองหากได้มีการทำสัญญาประกันภัยไว้ (ในกรณีนี้ ถือว่าไม่เกิดสัญญาประกันภัยเพราะไม่มีข้อตกลงกับคู่สัญญาอื่น)
- ข19.4 สัญญา (เช่น สัญญาเกี่ยวกับการพนันขั้นต่อ) ที่กำหนดให้จ่ายเงินหากเหตุการณ์ในอนาคตอันไม่แน่นอนเกิดขึ้น แต่ไม่ได้ระบุเป็นเงื่อนไขล่วงหน้าในสัญญาสำหรับการจ่ายเงินว่าเหตุการณ์นั้นต้องกระทบต่อผู้เอาประกันภัยในทางลบ อย่างไรก็ตามสัญญาประเภทดังกล่าวไม่ได้หมายถึงถึงสัญญาที่มีการกำหนดการจ่ายเงินไว้ล่วงหน้าสำหรับความเสียหายจากเหตุการณ์ที่ระบุไว้เช่น การเสียชีวิต หรืออุบัติเหตุ (ดูย่อหน้าที่ ข13)
- ข19.5 ตราสารอนุพันธ์ที่ทำให้คู่สัญญาฝ่ายหนึ่งมีความเสี่ยงทางการเงิน แต่ไม่ใช่ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย เนื่องจากได้กำหนดให้คู่สัญญาต้องจ่ายเงินเฉพาะจากการเปลี่ยนแปลงในอัตราดอกเบี้ย ราคาเครื่องมือทางการเงิน ราคาโภคภัณฑ์ อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ ดัชนีของราคาหรืออัตราต่างๆ การจัดอันดับเครดิตหรือดัชนีเครดิต หรือตัวแปรอื่น เช่น ตัวแปรที่ไม่ใช่ตัวแปรทางการเงินโดยที่ตัวแปรนั้นไม่ได้เกี่ยวข้องเป็นการเฉพาะกับคู่สัญญา (ดูมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้))
- ข19.6 การค้าประกันที่เกี่ยวข้องกับเครดิต (หรือ เลตเตอร์ออฟเครดิต สัญญาประเภท credit derivative default หรือสัญญาประกันภัยสินเชื่อ) ที่กำหนดให้มีการจ่ายเงินแม้ว่าผู้ถือไม่ได้เกิดความเสียหายจากการที่ลูกหนี้ไม่สามารถชำระหนี้ได้เมื่อถึงกำหนด (ดูมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้))

- ข19.7 สัญญาที่กำหนดให้จ่ายเงินตามภูมิอากาศ ภูมิประเทศ หรือตัวแปรทางกายภาพอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องเป็นการเจาะจงกับคู่สัญญา (โดยทั่วไปเรียกว่าตราสารอนุพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับสภาพอากาศ (weather derivatives))
- ข19.8 สัญญาประเภทการค้าประกันมหันตภัย (catastrophe bonds) ที่จ่ายส่วนที่ลดลงของเงินต้น ดอกเบี้ย หรือทั้งสองอย่างให้ผู้เอาประกันภัยมีสิทธิได้รับ โดยขึ้นอยู่กับภูมิอากาศ ภูมิประเทศ หรือตัวแปรทางกายภาพอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องเป็นการเฉพาะเจาะจงกับคู่สัญญา
- ข20 หากสัญญาที่อธิบายในย่อหน้าที่ ข19 ก่อให้เกิดสินทรัพย์ทางการเงิน หรือหนี้สินทางการเงิน สัญญานั้นอยู่ภายในขอบเขตของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 39 เรื่อง การรับรู้และการวัดมูลค่าเครื่องมือทางการเงิน (เมื่อมีการประกาศใช้) ในกรณีเช่นนี้แสดงให้เห็นว่าคู่สัญญาใช้วิธีปฏิบัติที่เรียกว่าการบัญชีเงินฝาก (deposit accounting) ซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องต่อไปนี้
- ข20.1 คู่สัญญาฝ่ายหนึ่งรับรู้ค่าตอบแทนที่ได้รับเป็นหนี้สินทางการเงินแทนที่จะรับรู้เป็นรายได้
- ข20.2 คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งรับรู้ค่าตอบแทนที่จ่ายไปเป็นสินทรัพย์ทางการเงินแทนที่จะรับรู้เป็นค่าใช้จ่าย
- ข21 หากสัญญาที่อธิบายในย่อหน้าที่ ข19 ไม่ก่อให้เกิดสินทรัพย์ทางการเงิน หรือหนี้สินทางการเงิน ให้ถือปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 18 (ปรับปรุง 2559) เรื่อง รายได้ (เมื่อมีการประกาศใช้) ภายใต้มาตรฐานการบัญชีฉบับดังกล่าวกำหนดให้รายได้จากรายการที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการถูกรับรู้โดยวิธีสัดส่วนของงานที่ทำเสร็จของรายการ หากผลของรายการดังกล่าวสามารถประมาณได้อย่างน่าเชื่อถือ

ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่สำคัญ

- ข22 สัญญาใด ๆ จะถือว่าเป็นสัญญาประกันภัยก็ต่อเมื่อเฉพาะกรณีที่สัญญานั้นได้โอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่สำคัญ ย่อหน้าที่ ข8 ถึง ข21 ได้กล่าวถึงความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย และย่อหน้าต่อไปนี้จะอธิบายวิธีการประเมินว่าความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยสำคัญหรือไม่
- ข23 ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยจะสำคัญถ้าเหตุการณ์ที่รับประกันภัยทำให้ผู้รับประกันภัยต้องจ่ายผลประโยชน์เพิ่มเติมอย่างมีนัยสำคัญภายใต้สถานการณ์ต่าง ๆ โดยไม่รวมสถานการณ์ที่ขาดสาระเชิงพาณิชย์ (Commercial substance) (กล่าวคือ ไม่มีผลกระทบอย่างเห็นได้ชัดต่อมูลค่าทางเศรษฐกิจของรายการ) หากการจ่ายผลประโยชน์เพิ่มเติมอย่างมีนัยสำคัญภายใต้สถานการณ์ที่มีสาระเชิงพาณิชย์จะถือว่าเป็นไปตามเงื่อนไขในประโยคแรก ถึงแม้ว่าโอกาสที่จะเกิดเหตุการณ์ที่รับประกันภัยเป็นไปได้เล็กน้อย หรือมูลค่าปัจจุบันของกระแสเงินสดที่คาดว่าจะจ่ายตามภาระผูกพัน (ซึ่งคำนวณจากวิธีการถ่วงน้ำหนักด้วยความน่าจะเป็น) คิดเป็นสัดส่วนเพียงเล็กน้อยของมูลค่าปัจจุบันของกระแสเงินสดตามสัญญาที่เหลืออยู่ทั้งหมด
- ข24 ผลประโยชน์เพิ่มเติมตามที่กล่าวถึงในย่อหน้าที่ ข23 หมายถึงจำนวนเงินที่เกินกว่าจำนวนเงินที่จะจ่ายหากไม่มีสถานการณ์ที่เอาประกันภัยเกิดขึ้น (ไม่รวมสถานการณ์ที่ขาดสาระเชิงพาณิชย์)

จำนวนเงินเพิ่มเติมดังกล่าวรวมถึงค่าใช้จ่ายในการจัดการค่าสินไหมทดแทน และค่าใช้จ่ายในการประเมินค่าสินไหมทดแทน แต่ไม่รวมรายการดังต่อไปนี้

ข24.1 การสูญเสียความสามารถที่จะได้รับเงินจากผู้เอาประกันภัยสำหรับการบริการในอนาคต ตัวอย่างเช่น ในสัญญาประกันชีวิตประเภทควบการลงทุน (investment-linked) การเสียชีวิตของผู้เอาประกันภัยทำให้ผู้รับประกันภัยไม่สามารถได้รับค่าธรรมเนียมสำหรับการให้บริการจัดการลงทุนได้อีกต่อไป ซึ่งความสูญเสียทางเศรษฐกิจต่อผู้รับประกันภัยดังกล่าวไม่ได้สะท้อนถึงความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย แต่เป็นลักษณะเช่นเดียวกับที่ผู้จัดการกองทุนรวมไม่ได้รับโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่เกี่ยวข้องกับโอกาส การเสียชีวิตของลูกค้า ดังนั้นโอกาสที่จะเกิด การสูญเสียค่าบริการจัดการลงทุนในอนาคตจึงไม่เกี่ยวข้องในการประเมินนัยสำคัญของการโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยตามสัญญา

ข24.2 การยกเว้นค่าธรรมเนียมในการยกเลิกหรือเวนคืนสัญญาเนื่องจากผู้เอาประกันภัยได้เสียชีวิต เพราะว่าสัญญาประกันภัยทำให้เกิดค่าธรรมเนียมดังกล่าว ดังนั้นการยกเว้นค่าธรรมเนียมเหล่านี้ไม่ได้ถือเป็นการชดเชยความเสียหายแก่ผู้เอาประกันภัยสำหรับความเสี่ยงที่มีอยู่ก่อนการเกิดสัญญา ดังนั้นค่าธรรมเนียมเหล่านี้จึงไม่เกี่ยวข้องในการประเมินความสำคัญของการโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยตามสัญญา

ข24.3 การจ่ายเงินที่อยู่บนเงื่อนไขของเหตุการณ์ที่ไม่ได้ก่อให้เกิดความเสียหายที่มีนัยสำคัญต่อผู้เอาประกันภัย ตัวอย่างเช่น หากพิจารณาสัญญาที่กำหนดให้ผู้รับประกันภัยจ่ายเงินหนึ่งล้านบาทหากสินทรัพย์ของผู้เอาประกันภัยได้รับความเสียหายคิดเป็นมูลค่าทางเศรษฐกิจเพียงหนึ่งบาท ในกรณีของสัญญานี้จะเห็นได้ว่าผู้เอาประกันภัยไม่ได้โอนความเสี่ยงที่มีนัยสำคัญในการสูญเสีย (คือเงิน 1 บาท) ให้กับผู้รับประกันภัย ในขณะที่สัญญานี้ได้ก่อให้เกิดความเสี่ยงที่ไม่ใช่ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่ทำให้ผู้ออกสัญญาจำเป็นต้องจ่ายเงิน 999,999 บาท หากเหตุการณ์ที่ระบุไว้เกิดขึ้น เนื่องจากผู้รับประกันภัยไม่ได้รับโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่มีนัยสำคัญจากผู้เอาประกันภัย ดังนั้นสัญญานี้จึงไม่ใช่สัญญาประกันภัย

ข24.4 ค่าสินไหมที่อาจได้รับคืนจากการเอาประกันภัยต่อ ผู้รับประกันภัยบันทึกรายการส่วนนี้แยกต่างหาก

ข25 ผู้รับประกันภัยต้องประเมินความสำคัญของความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยเป็นรายสัญญาแทนที่จะใช้ระดับความมีนัยสำคัญต่องบการเงิน ดังนั้นจึงเป็นไปได้ที่ความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยจะมีนัยสำคัญแม้ว่าความน่าจะเป็นที่จะเกิดความเสียหายที่มีสาระสำคัญจากสัญญาทั้งหมดจะต่ำการประเมินความเสี่ยงเป็นรายสัญญาจะช่วยให้การพิจารณาจัดประเภทสัญญาเป็นสัญญาประกันภัยง่ายขึ้น อย่างไรก็ตามหากผู้รับประกันภัยเห็นว่ากลุ่มของสัญญาที่ประกอบด้วยสัญญาย่อยๆที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันส่วนใหญ่มีการโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย

ผู้รับประกันภัยไม่จำเป็นต้องพิจารณาสัญญาที่ไม่ใช่อนุพันธ์ภายในกลุ่มเป็นรายสัญญา เพื่อที่จะระบุสัญญาจำนวนเล็กน้อยที่ไม่ได้โอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่มีนัยสำคัญ

- ข26 ตามข้อกำหนดในย่อหน้าที่ ข23 ถึง ข25 หากสัญญาทำให้เกิดการจ่ายผลประโยชน์การเสียชีวิตมากกว่าจำนวนเงินที่ต้องจ่ายหากมีชีวิตอยู่ สัญญานั้นเป็นสัญญาประกันภัย เว้นแต่ผลประโยชน์การเสียชีวิตที่เพิ่มขึ้นนั้นไม่มีนัยสำคัญ (พิจารณาความมีนัยสำคัญเป็นรายสัญญาแทนที่จะใช้ความมีนัยสำคัญที่ระดับของกลุ่มสัญญาทั้งหมด) ตามที่ได้กล่าวไว้แล้วในย่อหน้าที่ ข24.2 ว่าการยกเว้นค่าธรรมเนียมในการยกเลิกและเวนคืนเนื่องจากการเสียชีวิตไม่ได้ถูกนำมาพิจารณาในการประเมินนัยสำคัญหากการยกเว้นนั้นไม่ถือเป็นการชดเชยความเสียหายให้แก่ผู้เอาประกันภัยสำหรับความเสี่ยงที่มีอยู่ก่อนการเกิดสัญญา ในทำนองเดียวกัน สัญญาเงินรายปี (annuity) ที่จ่ายจำนวนเงินให้ผู้เอาประกันภัยอย่างสม่ำเสมอในช่วงที่ผู้เอาประกันภัยยังมีชีวิตอยู่ถือเป็นสัญญาประกันภัย เว้นแต่ว่าจำนวนเงินที่ต้องจ่ายให้ทั้งหมดตามสัญญานั้นไม่มีนัยสำคัญ
- ข27 ย่อหน้าที่ ข23 กล่าวถึงผลประโยชน์เพิ่มเติม ผลประโยชน์เพิ่มเติมเหล่านี้อาจมีข้อกำหนดให้จ่ายผลประโยชน์เร็วขึ้นหากเหตุการณ์ที่รับประกันภัยเกิดเร็วขึ้น และจำนวนเงินที่จ่ายไม่ได้ถูกปรับปรุงด้วยมูลค่าตามเวลา ตัวอย่างเช่น การประกันชีวิตแบบตลอดชีพที่มีผลประโยชน์เสียชีวิตคงที่ (กล่าวอีกอย่างหนึ่งคือ การประกันภัยที่ให้ผลประโยชน์การเสียชีวิตคงที่ไม่ว่าผู้เอาประกันภัยเสียชีวิตเมื่อไรก็ตามโดยไม่มีวันสิ้นสุดความคุ้มครอง) เป็นที่แน่นอนว่าผู้เอาประกันภัยจะต้องเสียชีวิตแต่วันที่ของการเสียชีวิตยังไม่แน่นอน ซึ่งผู้รับประกันภัยจะได้รับความเสียหายเป็นรายสัญญาหากผู้เอาประกันภัยเสียชีวิตเร็วขึ้นแม้ว่าจะไม่มีความเสียหายในระดับของกลุ่มของสัญญาก็ตาม
- ข28 หากสัญญาประกันภัยถูกแยกออกเป็นองค์ประกอบของการฝากเงินและองค์ประกอบของการรับประกันภัย ความสำคัญของการโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยจะถูกประเมินโดยพิจารณาจากองค์ประกอบของการรับประกันภัย ความสำคัญของความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่ถูกโอนโดยอนุพันธ์ทางการเงินแฝงจะถูกประเมินโดยพิจารณาจากอนุพันธ์ทางการเงินแฝง

การเปลี่ยนแปลงระดับของความเสี่ยงด้านการรับประกันภัย

- ข29 บางสัญญาไม่ได้โอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยไปให้ผู้รับประกันภัยเมื่อเริ่มต้นสัญญา แม้ว่าจะโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยในเวลาต่อมา ตัวอย่างเช่น หากพิจารณาสัญญาที่จ่ายผลตอบแทนจากการลงทุนตามที่ระบุไว้ และให้สิทธิเลือกแก่ผู้เอาประกันภัยที่จะนำกำไรจากการลงทุนเมื่อครบกำหนดเพื่อซื้อสัญญาเงินรายปีตลอดชีพ (life-contingent annuity) ในอัตราเบี้ยประกันภัยรายงวดที่คิดให้กับผู้เอาประกันภัยรายใหม่คนอื่น ๆ ในปัจจุบัน จะเห็นว่าสัญญานี้ไม่ได้โอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยไปให้ผู้รับประกันภัยจนกว่าจะมีการใช้สิทธิดังกล่าว เพราะผู้รับประกันภัยยังคงมีอิสระที่จะคิดเบี้ยประกันภัยสำหรับสัญญาเงินรายปี (annuity) บนพื้นฐานที่สะท้อนถึงความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยที่ถูกโอนไปให้แก่

ผู้รับประกันภัยในเวลานั้น อย่างไรก็ตาม หากสัญญาดังกล่าวกำหนดเบี้ยประกันภัยรายงวด ตั้งแต่ต้น (หรือกำหนดหลักที่จะใช้ในการคำนวณเบี้ยประกันภัยรายงวด) ถือว่าสัญญานั้นมีการโอนความเสี่ยงด้านการรับประกันภัยไปให้ผู้ออกเมื่อเริ่มต้นสัญญา

ข30 สัญญาที่มีคุณสมบัติเป็นสัญญาประกันภัยยังคงเป็นสัญญาประกันภัยจนกว่าสิทธิและภาระผูกพันทั้งหมดถูกทำให้สิ้นสุดหรือสิ้นผลบังคับ